

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

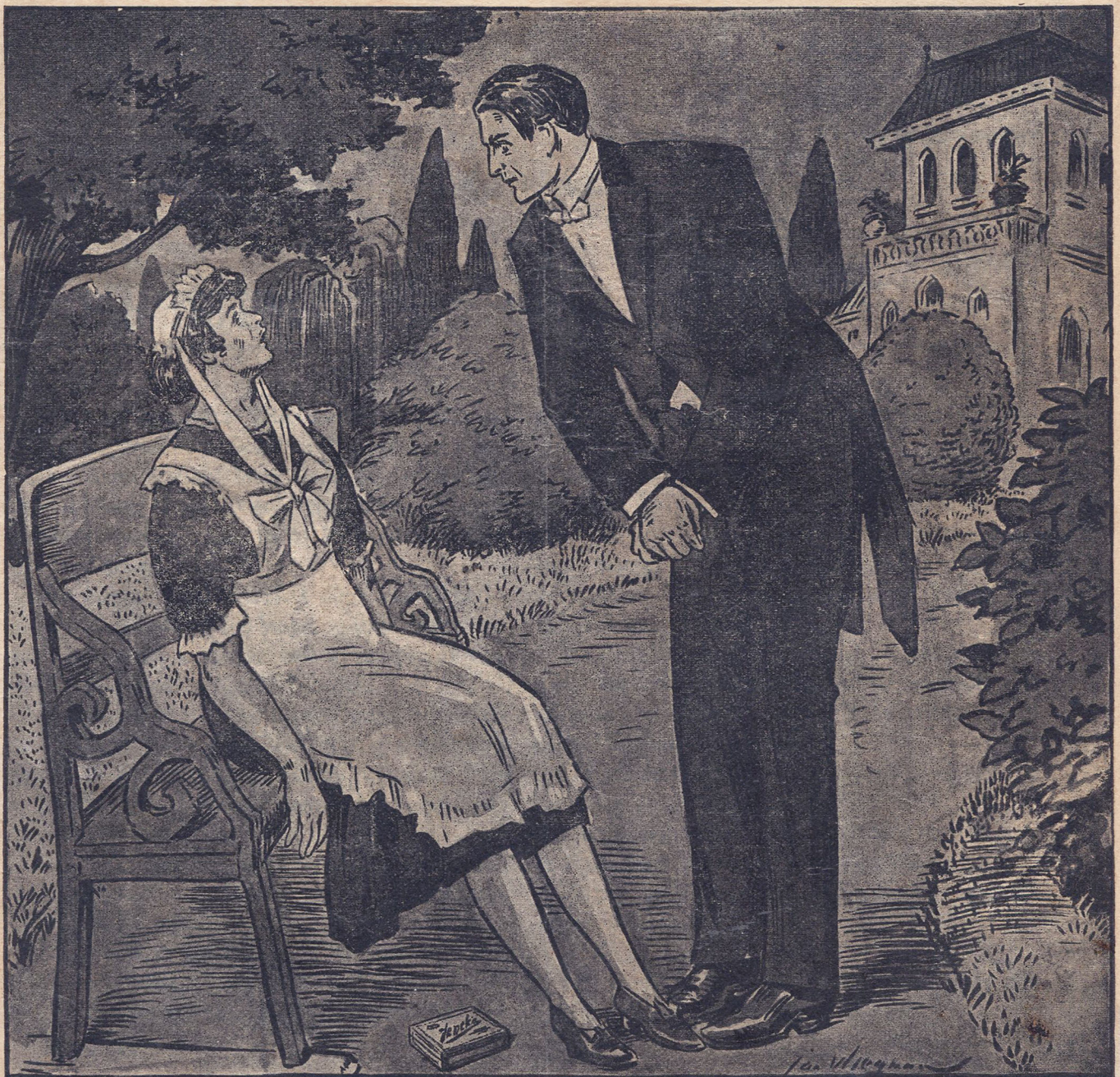
genaamd De groote Raffles
Onbekende

No. 452

De Oorhangers van Mad. Fontenelle.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De oorhangers van Madame Fontenelle.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Bij den juwelier.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was ongeveer drie uur in den middag, toen een groote en waarschijnlijk peperdure, paars gelakte limousine stil hield voor het winkelhuis van mijnheer Favier, een der meest bekende juweliers van de rue de la Paix en misschien wel van geheel Parijs.

De wagen werd bestuurd door een deftigen chauffeur, gehuld in een lange, muiskleurige overjas, met groene kraag en mouwopslagen en versierd met groote vergulde knopen.

Het portier werd van binnen geopend en uit de auto steeg een zeer zwaarlijvige, groote vrouw gehuld in een prachtigen mantel, die open hing en het kostbare costuum vertoonde, hetwelk zij daar onder droeg.

De dame had zeer licht blond haar, van een eigenaardige kleur, die niet geheel en al natuurlijk scheen te zijn.

Het was à la page geknipt en ging voor een deel schuil onder een hoed van zwart fluweel met verbazend grooten rand en versierd met een

prachtige struisvogel-veer, die om den bol was gegarneerd.

Zonder bepaald te zijn beschilderd, besteedde de dame blijkbaar geruimen tijd aan de versiering van haar gelaat, waarvan de wenkbrauwen een weinig waren doorgetrokken, de oogharen een weinig waren aangezet en de lippen met rouge waren bewerkt.

De dame vertoonde een paar machtige schouders, een zwaren, gevulden hals en beenen dik als die van een worstelaar en bekleed met zeer dunne, zijden kousen.

De schoentjes waren van glacéleer en prijkten met zeer hooge hakken.

De rokken waren kort, misschien wel wat al te kort voor een dame van dien omvang.

Zij wendde zich tot den chauffeur en riep met een schelle stem:

— Wachten, Adolphe!

De chauffeur kwam laconiek even aan zijn pet, zonder zelfs ter zijde te blikken.

De dame liep met coquette pasjes over het trottoir en trad den winkel van Favier binnen, waar zij aanstonds door den handen wrijvenden eigenaar in persoon werd ontvangen.

Het was een groote zaal, meer dan een winkel, waarin zij zich bevond.

Ter rechter en ter linkerzijde verhieven zich twee fraaie vitrines uit mahoniehout vervaardigd en met ruiten van dik, geslepen spiegelglas en een eind verder stond een kleine, sierlijke toonbank.

In de vitrines lagen enkele fraaie juweelen en deze, benevens het kasregister naast de toonbank, waarachter de cassière troonde, waren eigenlijk de eenige kenteekenen van een winkel.

Aan het einde van de zaal begon de monumentale trap, die naar een soort insteekkamer voerde, eveneens met verlijnde weelde gemeubeld en waar de cliënten hun keuze konden doen uit een verzameling prachtige sieraden.

Hier zoowel als in den eigenlijken winkel stonden dik gepolsterde leunstoelen en de voet zonk tot den enkel weg in het dikke Smyrna-tapijt, dat den vloer bedekte.

Een drietal elegant gekleede winkelbedienden waren bezig, even zoovele dames, kleine, schitterende voorwerpen te laten zien, fraaie diamanten, zoeven ontvangen,

— Mijnheer Favier, ik ben in persoon gekomen, teneinde mijn oorhangers te halen. Ik wilde mij overtuigen of zij thans naar mijn smaak zijn. Zij zijn immers gereed?

— Als het u beloofd is, dan zijn ze gereed, madame, antwoordde Favier met een buiging. Hij verhief een weinig de stem en vroeg aan een winkeljuffrouw, stemmig in zwarte zijde gekleed:

— Zijn de oorhangers van madame Fontenelle gereed, juffrouw Denise?

— Ja, mijnheer! antwoordde de winkeljuffrouw.

— Breng ze dan eens dadelijk!

Het jonge meisje verwijderde zich, trad een aangrenzend vertrek binnen, waar een dozijn van de beste en duurste betaalde arbeiders bezig waren met het herstellen van allerlei sieraden en ging naar het loket, waarachter een jonge man met een blozend gelaat troonde, aan wien zij de vraag van den patroon herhaalde.

— Hier is het fraaie! antwoordde de jonge man op zachten toon meesmuilend.

Hij zocht even op een kleine tafel, met zwart fluweel bespannen, waarop een aantal zoeven

afgeleverde sieraden lagen, nam er twee diamanten hangers af, van meer dan gewone grootte, hield ze ter hoogte van zijn oogen en mompelde toen:

— Ik zou er het meisje van mijn keuze niet gaarne mee laten loopen, juffrouw Denise, al was zij nog zoo rijk! zeide hij met een smachtenden blik op het meisje, dat blozend de oogen neersloeg. Ik vind deze sieraden meer geschikt om ze den staatsie-olifant van een Indischen vorst om te hangen.

En nogmaals liet hij de oorhangers in het licht van de electriche lamp naast het loket flonkeren.

Iedere hanger bestond uit niet minder dan vijf diamanten, de bovenste het grootst en zeker zoo groot als een capucijner en door fijne platina-draadjes aan elkander verbonden.

En onder den kleinsten diamant bengelde nog een peervormige parel!

— De combinatie kon alleen in de hersenen van Madame Fontenelle ontstaan! zeide de jonge man sarcastisch. Parelen en diamanten aan een en denzelfden oorhanger — hoe krijgt een met rede en smaak begaafd mensch het in zijn hoofd!

— U moet bedenken, dat zij het niet gewend was om sieraden te dragen, mijnheer Lucien! zeide de winkeljuffrouw bij wijze van verontschuldiging.

— Dan had zij zich moeten houden aan wat leden, die er wel verstand van hebben haar aanraden, zooals de patroon! bromde Lucien. Als ik mijnheer Favier was geweest, dan zou ik geweigerd hebben, de oorhangers op deze wijze voor haar te veranderen!

Maar juffrouw Denise haalde de schouders op en zeide afkeurend:

— En hij zou zich twintigduizend francs hebben moeten laten ontgaan, dat zou toch wel wat al te dwaas zijn, mijnheer Lucien, maar geef mij nu gauw de juweelen, zij is zelf gekomen en wacht er nu op en je weet hoe lastig zij is!

De jonge man legde de beide diamanten oorhangers in de holte van het kleine handje, dat hem werd toegestoken en het jonge meisje keerde naar den winkel terug, wreef de juweelen op met een zeemleeren lapje, legde ze op een met fluweel overtrokken kussen en toonde ze zoo aan Madame Fontenelle, de schatrijke cliënte van mijnheer Favier.

De corpulente dame wierp er een blik op, nam ze in de hand, draaide ze om en om en zeide toen goedkeurend:

— Zoo is het beter! Zoo zijn ze prachtig, nietwaar mijnheer Favier?

— Onovertrefbaar, madame! antwoordde Favier met een uitgestreken gezicht en mevrouw Fontenelle hoorde den klank van ironie niet in zijn stem.

De schatrijke dame genoot nog eenigen tijd van de aanschouwing van haar aanwinst en zeide toen:

— Laat ze maar inpakken, ik neem ze aanstonds mede. Mijn man heeft ze immers betaald?

— Dat is geschied, madame, ik heb niets te vorderen dan de kosten voor de verandering — maar ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat het volstrekt geen haast heeft. Wil madame soms van de gelegenheid gebruik maken en een keuze doen onder mijn nieuwe polshorloges? Ik heb gisteren iets bijzonder fijns uit Zwitserland ontvangen — horloges niet grooter dan een erwt, parole d'honneur, en schakelkettingen, die men onmogelijk kan verliezen! Prijzen van achthonderd tot twaalfduizend francs!

— Later, beste Favier! Ik heb thans weinig tijd! antwoordde Madame Fontenelle. Ik moet nog naar het meubelmagazijn van Jourdan, op den Boulevard Hausmann en dadelijk daarna naar huis! Het is mijn jour!

Zij legde de beide sieraden weder op het fluweelen kussentje en zag toe hoe zij werden ingepakt.

Juffrouw Denise zocht een fraai lederen etui uit, legde hierin de beide hangers en nam een velletje vloei, met den naam van de firma bedrukt van het stapeltje, dat naast het kasregister lag, pakte het keurig in en hield alles bijeen door een sterk elastiekje van caoutchouck er om te doen.

— Alstublieft, madame, zeide zij met een glimlachje om de lippen, terwijl zij mevrouw Fontenelle het kleine, sierlijke pakje toestak.

— Zullen wij het werkelijk niet laten bezorgen, madame? vroeg Favier.

— Niet noodig! Het is zoo klein en ik wil het aanstonds gaarne aan mijn vriendinnen laten zien!

— Zooals gij wilt, madame!

Mevrouw Fontenelle deed het pakje verdwijnen in haar handtasch van krokodillenleder, knikte Favier even toe en schreed naar de deur, uitgeleide gedaan door den patroon zelf.

Deze keek haar even na, met een moeilijk

verborgen grijnslachje om zijn baardelooze lippen en mompelde voor zich heen:

— Dom, ijdel, ordinair — maar rijk! Wel, dergelijke lieden vormen den hoeksteen van mijn inkomsten! Ik geloof dat ik op die oorhangers, die ik driemaal heb moeten veranderen, minstens vijfduizend francs verdiend heb!

En handenwrijvend trad hij weder van de deur terug.

De chauffeur, die al dien tijd onbeweeglijk achter het stuurwiel had gezeten, kwam haastig van zijn zetel, teneinde het portier voor zijn meesteres te openen.

De zwaarlijvige dame keek hem zelfs niet aan, maar stapte in, waarop de chauffeur het portier weder sloot en zijn motor ging aanzetten.

Hij had blijkbaar zijn bevelen reeds gekregen, want hij reed de rue de la Paix uit, stak de place de la Madeleine over en reed langs de prachtige kerk gaande, den Boulevard Hausmann in.

Voor de zaak van Jourdan hield hij weder stil, madame Fontenelle stapte uit en ging de breede koetspoort binnen.

Zij bleef nauwelijks tien minuten weg en gaf den chauffeur bevel, zoo spoedig mogelijk naar huis te rijden.

De chauffeur liet zijn auto keeren, reed weder langs den Boulevard Hausmann terug, volgde de rue Royal, stak de place de la Concorde over en vervolgens de brug van dien naam.

Hij bereikte den rechter Seine oever en de deftige wijken, waar de rijke Parijzenaars, die in de stad zelve willen wonen, hunne huizen hebben.

In de rue Madras hield hij stil voor een zeer groot en fraai huis.

De voordeur werd reeds geopend en aan de deur wachtte een deftig in het zwart gekleede Maitre d'Hotel, met kuitbroek en witten das, zijn meesteres op.

— Er is toch nog niemand, Joseph?

— Neen, madame! Maar ik geloof, dat ik daar al de auto van mevrouw Mouret zie aankomen!

— Dan mag ik mij wel haasten, zeide mevrouw Fontenelle gejaagd!

Zij schreed door de prachtige vestibule en besteeg een marmeren trap aan het einde daarvan, geflankeerd door zeer schoone copiën naar de beelden van den Stervenden Gladiator en Den Doortrekker, beide in brons, en waarvan

de origineelen te vinden zijn in het museum van Napels.

Zij liep haastig over het breede portaal, waarop de trap uitkwam, trad een zeer groote, met overdadige weelde gemeubelde slaapkamer binnen, drukte aanstonds op den belknop, wierp haar tasch op een kleine ronde tafel bij een der ramen en begon zich van haar mantel te ontdoen.

Een oogenblik later trad de kamenier binnen, een zeer bevallig meisje, met een overdaad van rosblond haar.

— Lucie, help mij eens gauw, want het is later geworden dan ik dacht! zeide mevrouw Fontenelle.

En jachtig begon zij zich van haar wandel-costume te ontdoen en trok daarvoor in de plaats een roodzijdten visitetoilet aan.

Een paar malen ging ondertusschen de huisschel en door de vitrage voor het venster kon zij tot driemaal toe een auto voor het huis zien stilhouden.

Lucie hielp haar snel en handig, met een slechts met moeite verborgen uitdrukking van spot op het mooie gezichtje.

— Is mijn man thuis? vroeg madame de Fontenelle.

— Mijnheer is in de biljardkamer!

— Wat voert hij daar uit? vroeg mevrouw. Je zult mij toch niet willen wijsmaken dat hij er biljart, hij kan geen queu van een wandelstok onderscheiden.

— Mijnheer probeert het, madame. Hij oefent met Jean! Er zijn twee gaten in het laken!

— Met Jean? Met den huisknecht? vroeg madame, met een klank van diep afgrijzen in haar stem. Maar wordt die man dan nooit verstandiger?

.Mevrouw had het laatste op klagenden toon gezegd, met ten hemel geslagen oogen. Toen vervolgde zij kortaf:

— Ik kan het nu verder wel alleen af. Ga naar de biljardkamer, zeg aan mijnheer dat hij ophoudt met zijn geknoei, ik wil natuurlijk zeggen, dat hij nu niet langer kan biljarten en verzoek hem, vast naar de ontvangsalon te gaan! Ik kan toch de dames daar niet alleen laten zitten!

— Het is althans niet algemeen gebruikelijk, madame! zeide de kamenier met een fijn glimlachje.

En zij schreed geruischloos en sierlijk het vertrek uit.

Mevrouw poederde zich nog een weinig, toornend tegen haar roode, vettige huid, deed eenige juweelen aan, nam haar tasch, opende ze, greep het etui met de oorhangers en ging haastig het portaal over, om vervolgens met een beminnelijken glimlach op de lippen de ontvangsalon binnen te treden, waar zij reeds een zestal dames bijeen vond.

Bij den schoorsteen stond een heer in smoking gekleed, met een geel bleek gezicht, hangende snorren en grijsblauwe oogen zonder veel uitdrukking, maar die nu en dan de schittering vertoonden, die men wel eens aantreft in de oogen van schrandere, slimme zakenlieden.

Hij roerde een kopje thee, dat hem zooeven door een kamermeisje was aangereikt en scheen volstrekt niet te weten, waarom hij daar eigenlijk was, wat hij er deed en hoe hij hier met goed fatsoen weer het spoedigst kon wegkomen.

Madame Fontenelle stevende, terwijl de zijde ruischte, met uitgestoken handen op de dichtsbijzijnde dame toe en riep met een geaffecteerd stemmetje:

— O, wat aardig van je, lieve Adèle, dat je toch nog gekomen bent!

Maar haar blik viel op haar man, die in de onschuld zijns gemoeds zooeven een sigaar had aangestoken en met dien blik trachtte zij hem te verpletteren.

De heer Fontenelle ving den dolkstoot zoo goed mogelijk op, nam de sigaar met een grijns-lachje tusschen zijn lippen weg, legde ze naast zijn kopje, vervolgens er dwars overheen en ten slotte op den rand van den marmeren schoorsteenmantel.

Maar reeds ging madame Fontenelle met haar schelle stem voort:

— Ik kom zooeven van Favier, dames, en eindelijk ben ik er dan toch in geslaagd, hem te doen begrijpen hoe ik mijn diamanten oorhangers wil hebben. Hij is zoo slecht van begrip, die man! Ik zal ze jullie dadelijk laten zien!

Zij maakte het elastiekje los en wikkelde het vloeipapier van het fraaie, echt lederen etui.

Zij drukte op het knopje en de deksel sprong open.

En op hetzelfde oogenblik klonk er een snerpende gil, die menige actrice aan madame Fon-

tenelle zou hebben benijd en de corpulente dame zakte half bezwijmend in een stoel neer.

De dames verdrongen zich dadelijk om haar heen en een van haar nam het etui op, dat uit haar hand op het tafelblad was gegleden.

Oorhangers waren er niet in, noch van diamant, noch van iets anders, maar wel een klein steenen konijntje, een van die diertjes, zooals men ze wel eens op de schoorsteen ziet, bij eenvoudige burgerlieden.

Hoofdstuk II.

Het raadsel van de oorhangers.

Den volgenden dag stonden de meeste bladen plaatsruimte af aan het zonderlinge voorval, hetwelk zich had voorgedaan met de diamanten oorhangers van mevrouw de Fontenelle.

Indien de waardige dame actrice of filmster geweest ware, zou zij zeer tevreden kunnen geweest zijn over de kostelijke reclame, welke de bladen geheel gratis voor haar maakten.

Het is waar — een tintje spot viel in talrijke pers-commentaren niet te miskennen, maar madame Fontenelle had een zeer dikke huid en was niet gemakkelijk te beledigen.

Daarenboven had zij slechts een zeer primitief ontwikkeld gevoel voor ironie en verreweg de meeste aanmerkingen omtrent haar sieraden ontgingen haar dan ook.

Eenige bladen aan den linkschen kant ontzagen zich niet, den levensloop van madame Fontenelle na te gaan, tenminste wat betreft de laatste vijf of zes jaar.

Zij hadden een pijnlijken nadruk gelegd op het feit dat mijnheer Fontenelle nog slechts een jaar voor den oorlog een eerzaam groentehandelaar was, die jaar in, jaar uit, winter en zomer bij het krieken van den dag zich reeds naar de Centrale Markthal spoedde, teneinde daar zijn inkoop te doen.

En als de oorlog er niet was geweest, dan zou mijnheer Fontenelle waarschijnlijk op dit tijdstip nog altijd om vijf of zes uur in den morgen moeten roepen en schreeuwen, bieden en dingen, om de groenten voor zijn winkeltje zoo goedkoop mogelijk in te slaan.

Maar de wereldoorlog die zooveel dingen op

zijn kop heeft gezet, maakte Fontenelle langs een zeer eenvoudigen weg rijk, zooals hij het in de groote hoofdsteden, zoowel als op het platteland tienduizenden andere lieden deed.

Een zekere mate van natuurlijke handelsflair was den heer Fontenelle niet te ontzeggen en hij had onmiddellijk gedacht aan het woord van den Grooten Napoleon:

„Met een leege maag kan zelfs de dapperste soldaat geen veldslag winnen”.

En vol hartstocht wierp Fontenelle zich op de vervaardiging van geconserveerde groenten.

Zijn specialiteit waren de befaamde „Soepblokjes Fontenelle”, waarvan hij in korten tijd miljoenen verkocht.

In den aanvang, het waren de booze bladen van links, die het verzekerden — had mijnheer Fontenelle in deze keurig verpakte blokjes inderdaad groenten gebruikt, die in een zeer klein volume werden samengeperst en waarvan de soldaat zeer gemakkelijk een paar dozijn in zijn ransel kon meevoeren — later evenwel zouden de groenten er slechts sporadisch in zijn voorgekomen, en namen papiersnippers een niet onbelangrijke plaats in.

Hoe dit ook zij — Fontenelle werd rijk, buitengewoon rijk.

Hij wist zich machtige protectie te verwerven — zijn vrouw was in dien tijd niet van bevalligheid ontbloot — en kreeg een ontzaglijke bestelling van de befaamde soepblokjes.

Talrijke fabrieken werkten uitsluitend voor hem, hij nam er telkens nieuwe ondernemingen bij, alles slaagde — en bij het sluiten van den

wapenstilstand kon Fontenelle zich zonder eenige overdrijving multi-millionair noemen.

Toch knaagde er een worm aan zijn hart.

En die worm was het gemis aan een decoratie!

Hij had immers zooveel gedaan voor de overwinning, door de soldaten te helpen voeden! Was zijn ijver dan geen lintje waard geweest?

O, als het Koninkrijk nog bestond — men zou hem stellig in den adelstand hebben verheven en hoe schoon zou het woordje „de” niet voor zijn naam hebben geklonken, Jean de Fontenelle!

Iedere drie maanden sloeg hij opnieuw het staatsblad op, in de hoop, eindelijk zijn naam te zullen aantreffen, onder degenen die het Legion d'honneur of een andere ridderorde van eenige betekenis hebben gekregen — telkens vruchteloos!

En mevrouw Fontenelle leed met haar man mede!

Zeker, zij hadden het duistere, vochtige groentenwinkeltje verlaten, waar het steeds rook naar schimmel, mest en andere ongerechtigheden, zij waren tweemaal verhuisd, telkens naar een deftiger buurt, zij hadden auto's, een vaste loge in de opera, een motorboot, zij gingen des winters naar Chamont, des zomers naar Trouville, zij bezochten de courses — zij deden alles wat zij maar wilden, maar de bekroning van den zwaren arbeid van Fontenelle bleef uit.

En ook bleef men hardnekkig weigeren, het rijkgeworden echtpaar toegang te verleen tot de hogere kringen.

Hoeveel moeite mevrouw Fontenelle er ook toe deed — hoe zij zich kronkelde — hoe zij vleide en fleemde, de deuren der aristocratie bleven onverbiddeijk voor haar gesloten en zelfs de deftige burgerij moest volstrekt niets hebben van de toenaderingspogingen dezer oorlogswinstmakers.

Het echtpaar moest zijn vrienden dus wel zoeken in dezelfde kringen, waaruit het zelf was voortgekomen en die ongeveer in dezelfde omstandigheden verkeerden.

Dit alles legden de zoeven genoemde bladen meedoogenloos bloot en de gemoedstoestand van de bestolen vrouw werd er niet beter op, toen zij dit alles las.

Dit begreep zij althans, dit was duidelijk en op den man af! En wat de andere bladen over

haar prachtige sieraden zeiden, dat raakte haar niet!

Zij had ze naar haar eigen smaak laten fatsoeneeren en zij moest en zou ze terug hebben.

Intusschen bleek dit gemakkelijker gezegd dan gedaan! De politie, aanstonds in den arm genomen, verklaarde, dat zij van de geheele zaak niets begreep. Verschillende getuigen hadden verzekerd dat de beide diamanten oorhangers door juffrouw Denise, de verkoopster, waren ingepakt.

Mevrouw zelf was er zeker van dat zij de oorhangers in het etui had gezien, hetwelk daarop dadelijk werd gesloten en ingepakt.

Niettemin was het mooie verkoopstertje aan een streng verhoor onderworpen, maar zij had zeer ontdaan en onder een stroom van tranen verzekerd, dat zij wel degelijk de sieraden had ingepakt.

Toen ging de politie in andere richting zoeken.

Mevrouw Fontenelle was uitgestapt voor de groote zaak van den meubelfabrikant Jourdan, op den Boulevard Hausmann.

Nam zij toen haar juweelen mede naar binnen?

Neen, zoo verzekerde madame met de meeste beslistheid. Zij had haar tasch in de auto laten liggen en in die tasch waren de juweelen geweest.

Zij vond de tasch nog juist zoo, als zij haar had neergelegd op de achterbank.

Het portierraam was half geopend geweest, maar het leek onmogelijk, dat iemand zoo ver naar binnen had kunnen reiken, om de tasch te grijpen, te openen en weder neer te leggen, na het pakje tegen een ander verwisseld te hebben dat er juist zoo uitzag, zonder dat de chauffeur het zou hebben gezien.

Deze gaf toe, dat hij even een krant had ingezien, ofschoon het hem streng verboden was door zijn meesteres, maar tevens verzekerde hij, dat hij het stellig zou hebben gezien als iemand de auto zoo dicht was genaderd.

Dit stond natuurlijk vast — de dief moest van te voren zeer nauwkeurig op de hoogte zijn geweest van het feit, dat mevrouw Fontenelle bij den juwelier Favier haar oorhangers ging halen.

Dat was een!

Ten tweede behoefde men er niet aan te twifelen, of de roover had zich op de een of andere wijze meester weten te maken van een etui en een vloeipapier met firmanaam, zooals die in de

juwelierszaak van Favier werden gebruikt.

Het waren intusschen niet alleen Parijzenaars, die deze zonderlinge zaak bespraken.

In het Grand Hotel, aan de groote Boulevards gelegen, waren juist den dag tevoren twee Engelsche heeren afgestapt, die zich hadden laten inschrijven als graaf Panhurst en zijn secretaris Burns, reizende in gezelschap van den chauffeur James Black.

Zij waren aangekomen in een grooten, lichtgrijs geschilderden toerwagen, een machtige Rolls Royce, die den indruk maakte van een locomotief, een wagen van tachtig paardekracht, die een verbazende snelheid kon ontwikkelen.

Graaf Panhurst en zijn secretaris Burns waren intusschen niemand anders dan Lord Lister, de Grootte Onbekende, alias John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand!

Een aaneenschakeling van avonturen had den gentleman-inbreker naar de lichtstad gebracht, op weg naar Londen.

Wat den chauffeur Black aangaat — zijn ware naam was Henderson, en hij was evenals Charly Brand, een trouwe metgezel van Raffles, dien hij met blinde toewijding diende.

Het was het einde van een ontspanningsreis, die echter een ander verloop had genomen dan Raffles verwacht en Charly Brand gehoopt had.

Het begin was kalm en rustig geweest, een heerlijke rit door Italië en het Zuiden van Frankrijk, maar ten slotte had de zin van Raffles voor het romantische, het geheimzinnige en het avontuurlijke het gewonnen van zijn behoefte aan wat rust en het gevolg daarvan was geweest, dat de laatste weken een tamelijk opwindend verloop hadden gehad.

De drie mannen waren regelrecht van Marseille hier heen gekomen en Raffles was voornemens minstens een week te Parijs door te brengen, nu zijn omzwervingen hem hier heen hadden gevoerd.

Hij was een groot bewonderaar van de Fransche hoofdstad en hij kon uren lang vertoeven in haar schoone, wereldberoemde Musea.

Het was tamelijk vroeg in den morgen en de twee vrienden hadden juist het zeer eenvoudig ontbijt gebruikt, hetwelk men ook in de duurste Fransche hotels aan de gasten voorzet en dat slechts bestaat uit een kop chocolade en een paar kleine luxe broodjes en zaten nu in de groote conversatiezaal, nog besluiteloos wat zij

dien dag zouden doen, toen Raffles het bericht onder het oog kreeg, waartoe madame Fontenelle tegen haar zin de stof had geleverd.

Hij las het van A tot Z door, glimlachte even voor zich en reikte Charly zwijgend het blad toe.

— Wat moet ik met die „Matin” doen? vroeg Charly verwonderd.

— Lees dat bericht met die drie opschriften eens! zeide Raffles.

En ook Charly las.

Hij vouwde het blad langzaam weer dicht en wilde het schouderophalend op de leestafel werpen, toen Raffles hem met een gebaar weerhield en op verwijtende toon zeide:

— Niet zoo nonchalant met dat kostbare blad, mijn waarde! Ik zou het bericht gaarne nog eens willen lezen! Vindt jij zelf de zaak niet belangwekkend?

— Voor Parijzenaars misschien! antwoordde Charly onverschillig.

— Ook voor vreemdelingen, Charly, ook voor vreemdelingen! hernam Raffles en zijn grijze doordringende oogen kregen een spottende uitdrukking. Bedenk toch eens welk een mogelijkheden dit berichtje biedt!

— Ik zie die mogelijkheden niet! zeide Charly Brand kortaf. En er kwam een trek van misnoegen op zijn rond, jong gezicht met de groote blauwe oogen.

— Dat zal wel komen! antwoordde Raffles laconiek. Heb je het portret van madame Fontenelle wel goed bekeken, hetwelk de „Matin” er bij afdruckt?

— Dat heb ik!

— Hoe vindt je haar?

— Een vetgemeste kapoen, ordinair, verwaand, maar die vroeger misschien mooi is geweest!

— Ik geloof dat je haar goed treft! En wat zeg je van die juweelen, die ook op ware grootte zijn afgebeeld?

— Bespottelijk!

— Zeer juist! In een enkel woord beschrijf je ze volkomen! Intusschen, het zijn en blijven diamanten en als zoodanig van groote waarde!

Charly had het blad onwillekeurig nog eens opengeslagen en bekeek nu een derde foto, die het etui voorstelde, met den inhoud, zooals die zich aan madame Fontenelle voordeed, toen zij in haar ontvangsalon het sierlijke doosje had geopend.

— Wat beteekent eigenlijk dat steenen konijntje? vroeg de jonge man toen.

— Maar Charly, hoe heb ik het nu met je? zeide Raffles op bestraffenden toon. Is het met je kennis van sommige eigenaardige Fransche gezegden zoo slecht gesteld? Ken je de betekenis dan niet van den term „poser un lapin à quelqu'un?” Het komt volkomen overeen met het Amerikaansche „to hand one a lemon! dat wil zeggen: iemand een kool stoven!” In ons land en ook in Nederland zou het etui, als het daartoe groot genoeg was geweest, een kool hebben moeten bevatten, in stede van een konijntje!

— Nu ben ik er achter! riep Charly uit, ondanks zich zelf lachend. Nu wordt het mij ook begrijpelijker waarom madame de Fontenelle zoo woedend was bij het openen van het etui. Intusschen begrijp ik van het geval niet heel veel!

— Ik moet bekennen dat het mij ook nog een weinig duister is! hernam Raffles nadenkend. Het kan natuurlijk niet aan twijfel onderhevig zijn of de politie heeft volkomen gelijk, als zij verzekert, dat de dief nauwkeurig moet hebben geweten wat madame Fontenelle voornemens was. Naar mijn meening beperkt die wetenschap in groote mate het veld der onderzoekingen! De dief — of de dievegge — moet iemand geweest zijn, die in betrekking stond tot de zaak van Favier, of tot het personeel van die zwaarlijvige en zeer rijke dame!

— Misschien is het de chauffeur zelf wel geweest! hernam Charly.

— Ik zou het niet gaarne ontkennen! De auto heeft tien minuten stilgestaan voor de zaak van

Jourdan en de man zou dus tijd in overvloed hebben gehad, het etui in de tasch te kunnen verruilen tegen een ander, dat hij reeds bij zich moet hebben gehad. Wij zullen echter verstandig doen, als wij dien man niet op zulke losse gronden betichten. Het kan zeer wel iemand van het personeel van Favier zijn geweest. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat de diefstal zelf mijn volle sympathie heeft! Een dame met een voorliefde voor zulke monsterachtige sieraden verdient niet anders, dan dat men haar een weinig plundert! En de man, die de oorhangers roofde, is met zeer weinig tevreden geweest.

— Och, iedereen kan het werk niet op zulk een groote schaal verrichten als... een zekere Edward Lister! hernam Charly zachtjes. Maar zouden wij nu niet eens plannen gaan maken voor dezen dag?

— Dat is niet meer noodig — ik heb ze al gemaakt! antwoordde Raffles, met een flauwen glimlach om de lippen.

— Waar gaan wij dan heen?

— Naar de Rue Madras!

— Wat is daar te zien?

— Daar is het huis van madame Fontenelle!

— Maar mijn hemel, wat wil je daar uitvoeren?

— Ik wil daar het werk voortzetten, hetgeen de dief van de oorhangers slechts voor een klein gedeelte heeft verricht!

Met een plof viel Charly op den stoel neder en zeide, met een klank van diep verwijt in de stem:

— Ik had het dadelijk moeten weten! En dat noemt hij een vacantiereisje?

Hoofdstuk III.

De detective.

Het was omstreeks half elf in den morgen, toen voor het paleisachtige huis in de Rue Madras, een huurauto stilhield, waaruit twee mannen stapten, die haastig op de voordeur toeliepen na den chauffeur te hebben betaald en weggezonden.

De een was een slank, maar krachtig gebouwd man, met vuurrood, gemillimeterd haar, rossige wenkbrauwen, die zijn oogen overschaduwden en een volkomen gladgeschoren gelaat.

Hij was eenvoudig maar smaakvol gekleed en het was dadelijk te zien, dat hij veel aan sport deed, want zijn minste bewegingen getuigden van kracht en lenigheid.

Zijn metgezel was een hoofd kleiner, een corpulent, bleek man, met bolle wangen, vragende oogen en een broek aan, die hem te kort was.

De oudste had reeds aangebeld en de deftige Maitre d'Hotel Joseph opende de deur.

Hij trok zijn wenkbrauwen hoog op en vroeg

toen met een stem, waarin een toon van verwijt klonk :

— Wat wenscht gij, heeren?

— Is madame Fontenelle te spreken?

— Om half elf in den morgen, mijnheer? hernam Joseph.... op een toon alsof men hem had voorgesteld zijn meesteres te vermoorden.

— Het is geen gewoon bezoek, vriend! zeide de oudste der beide heeren glimlachend. Wij komen inzake de gestolen hangers. Ik ben detective — particulier — uit Londen. Mijn naam is Douglas Jumper en dit is mijn assistent Elihu Snapshot! Hier is mijn aanstelling — hier mijn penning! Maak wat haast en kondig ons bezoek aan!

— Maar mijnheer.... protesteerde de Maitre d'Hotel.

— Je wilt toch niet zeggen dat je meesteres onze diensten niet noodig heeft? riep Jumper hooghartig uit. Alle respect voor de Parijsche collega's maar wie Jumper verslaan wil, die moet vroeg opstaan!

De deftige bediende haalde de schouders op en mompelde:

— Ik zal u in ieder geval aandienen. Kom binnen, als ik u verzoeken mag!

Hij liet de beide detectives binnenkomen, wenkte den huisknecht, sprak op fluisterenden toon eenige woorden met hem en keek den man even na, toen hij vlug de trap opwipte.

Er verlieden slechts eenige minuten en toen keerde de huisknecht terug met het verzoek hem te willen volgen — mijnheer en mevrouw zouden hen ontvangen.

De detectives beklommen op zijn voetsporen de trap en de man liet hen in een met overdadige weelde gemeubeld vertrek binnengaan, waar mevrouw Fontenelle en haar echtgenoot hen wachtten,

Juist namen een paar journalisten afscheid, die de bestolene hadden geïnterviewd,

De deur ging dicht en Jumper trad naar voren en zeide met een hoffelijke buiging:

— Madame, ik hoorde van uw geval en heb mij gehaast, u mijn diensten aan te bieden. Mijn naam is Jumper — dit is mijn assistent Snapshot. Hij ziet er niet al te snugger uit, maar dat is slechts uiterlijk! Ik verzeker u dat hij heel schrandder is en zijn schaapachtig gezicht brengt de misdadigers juist op een dwaalspoor,

— Gij zijt Engelschen? riep mevrouw Fon-

tenelle uit, die nog altijd zeer opgewonden scheen te zijn.

— Om u te dienen, mevrouw! Wij zijn toevallig te Parijs. Wij hebben zooveen een paar gevaarlijke landgenooten van ons geknipt en zijn tot uw beschikking!

— Wat kost het? vroeg mijnheer Fontenelle, die nog geen woord gezegd had en die een practisch man was en graag spijkers met koppen sloeg.

— Wat is dat nu voor een vraag, Jean? riep mevrouw ongeduldig uit. Gedraag je toch behoorlijk! En trek nu toch alsjeblieft je pantalon op, als je gaat zitten. Op die manier zitten er over een week weer knieën in!

— Me zorg! Dan koop ik een nieuwe! bromde de heer des huizes verachtelijk. Rookten jullie?

Hij was opgestaan en trad met een koker, waarin een achttal enorme sigaren zich bevonden, op de beide detectives toe.

Hij ving echter een vernietigenden blik van zijn vrouw op, klapte den koker weder dicht en zeide met een verlegen lachje:

— Later maar eens! De zaak is — het is hier om zoo te zeggen een heiligdom en mijn vrouw wil niet dat hier gerookt wordt!

— Een zeer juist standpunt, mijnheer Sganarelle! zeide Jumper met een beleefde buiging.

— Pardon — Fontenelle is de naam! hernam de heer des huizes, grinnkend.

— Juist, dat was ik vergeten! hernam Jumper haastig. Welnu, mijnheer de Fontenelle....

— Fontenelle zonder de, mijnheer! hernam de rijkgeworden groentenwinkelier zuchtend, maar blijkbaar zeer gestreeld, ik geloof dat ik heel wat voor mijn land gedaan heb, maar men heeft dat tot dusverre niet de moeite waard geacht, mij eenig bewijs te geven, dat men mijn diensten op prijs stelt.

— Dat is in de hoogste mate ergerlijk, mijnheer! riep Jumper uit. Ik heb van uw leveranties gehoord en het ware billijk geweest, u daarvoor te beloonen! In mijn land zoudt gij reeds lang met den titel van „Sir” onderscheiden zijn.

— Wat is dat voor iets? vroeg mevrouw Fontenelle nieuwsgierig.

— Dat is moeilijk in enkele woorden te omschrijven! Maar het komt ongeveer overeen met het Fransche Vicomte.

Mevrouw zuchtte hartverscheurend en kermde:

— Mijn hemel — dan was ik vicomtesse ge-

worden! Och, waren wij toch maar Engelschen! Maar nu ter zake, mijnheeren! Gij hebt natuurlijk gehoord van het ongeluk dat mij getroffen heeft en ik stel het zeer op prijs, dat gij mij uw hulp komt aanbieden. Jean, ik zal wel met de heeren spreken, het is tijd voor je om naar den dansleeraar te gaan!

— Maar is dat nu volstrekt noodzakelijk, Sophie, vroeg mijnheer op klagenden toon.

— Volstrekt! antwoordde mevrouw kribbig. Het is immers te dwaas dat je niet eens behoorlijk een „Fox Trott” kunt dansen.

— Maar jijzelf.... verweerde mijnheer zich.

— Met mij is het wat anders! antwoordde mevrouw kortaf en blijkbaar zeer uit haar humeur. Ik.... enfin, dat doet er niet toe! Ik heb mijn zwemlessen, mijn Zweedsche gymnastiek, mijn kaples, mijn les in het chauffeeren en dat is voldoende! Ga nu maar, ik kan het alleen wel af!

Mijnheer Fontenelle wierp nog een schuinsen blik op het enorme lichaam van zijn vrouw, hetwelk voldoende verklaarde, waarom zij niet aan dansen deed en ging toen heen met de woorden:

— Ik hoop dat u er iets van terecht brengt, heeren! Om u de waarheid te zeggen, geloof ik niet, dat onze eigen politie licht in de zaak ziet!

Hij sloeg de deur achter zich dicht en mevrouw Fontenelle maakte een elegant gebaar naar een paar stoelen en zeide:

— Neemt plaats, heeren!

Jumper en Snapshot gingen zitten en de eerste begon dadelijk:

— Verdenkt gij misschien zelf iemand?

— Ik zou niet weten wie!

— Is uw personeel groot?

— Tamelijk!

— Wilt gij het eens voor mij opsommen?

— Met genoegen!

En met zichtbaar welgevallen somde mevrouw de Fontenelle op:

— Daar hebben wij eerst de Maitre d'Hotel Joseph, de huisknecht Lucien, de valet de pied Gaston, de kok, een Italiaan, Adolfo, de chauffeur, Henry....

— Een Engelschman? viel Jumper haar haastig in de rede.

— Een Londenaar!

— Ik dank u, gaat u voort als ik u verzoeken mag.

— Dat is het mannelijke personeel. Mijn man heeft nog een rentmeester, een opzichter, een pikeur, een trainer, twee jockeys en zes staljongens, maar die zijn niet te Parijs!

— Weshalve zij mij ook niet interesseeren, madame. De dames?

— Zie hier, Suze de kamenier, Claire het dienstmeisje, Delphine de keukenmeid. Ik heb ook nog een vaste manicure, een dame die mij les geeft in het kappen, een....

— Waarschijnlijk ook een eigen zwemleerares, viel Jumper haar met zijn beminnelijken glimlach in de rede. Dat is voor mij van minder belang, tenzij gij een zwembassin hier in huis mocht hebben!

— Dat niet, maar wel een heel groote badkamer, met een kuip van marmer, die in den vloer is ingelaten, anderhalve meter diep en bijna drie meter lang, heeft veertig duizend francs gekost! Wil u ze eens zien?

— Bij gelegenheid, madame! antwoordde Jumper hoffelijk. Het gaat thans veel meer om de juweelen, die aan uw ooren hadden moeten hangen, dan om dat juweel van een badkamer! Heb je alles genoteerd, Snapshot?

De assistent, die tot dusver nog geen enkel woord had gesproken, knikte toestemmend en liet zijn chef zijn notitieboekje zien, waarin hij de namen der bedienden had genoteerd.

— Goed zoo! hernam Jumper.

Hij wendde zich weder tot madame Fontenelle en vervolgde:

— Zijn al die bedienden reeds lang bij u?

— Joseph is al vier jaren in onzen dienst, bijna alle anderen drie jaren, de chauffeur en de kok pas eenige maanden.

— Zijt gij tevreden over hen?

— O, Adolfo kookt verrukkelijk! riep mevrouw vol geestdrift uit.

— Ik neem het gaarne op gezag aan, maar dat was eigenlijk de bedoeling van mijn vraag niet! hernam Jumper steeds met uitgezochte beleefdheid. Ik wilde vragen, of gij over hun zedelijk leven, over hun gedrag tevreden zijt.

— Volkomen!

— Nu ter zake! Had gij aan iemand medegedeeld, dat gij u naar den winkel van Favier zoudt begeven?

— Mijn chauffeur wist het! Ik had hem natuurlijk het adres moeten opgeven!

— Maar daarvoor?

— Aan mijn man had ik het natuurlijk ook gezegd!

— Maar gij moet er reeds een paar dagen te voren over gesproken hebben, hernam Jumper. De dief moet immers tijd hebben gehad een stuk vloeiend papier en een etui te stelen!

— Reeds een week lang werd er over die oorhangers onderhandeld, mijnheer! hernam mevrouw Fontenelle. Zij zijn driemaal veranderd en pas den laatsten keer waren zij naar mijn zin!

— Dat verklaart veel, madame, dan heeft de dader natuurlijk gelegenheid in overvloed gehad die grap met het konijntje te bedenken en uit te voeren.

— Noemt gij het een grap? riep mevrouw Fontenelle op verontwaardigenden toon.

— Een schandelijke grap! verbeterde de Engelsche detective. En zeg mij nu eens, of gij de vorige keeren naar Favier zijt gegaan om de voor u veranderde hangers in ontvangst te nemen!

— Eenmaal deed mijn man het en eens heb ik er Joseph heengezonden!

— Ging Joseph te voet?

— Neen, met een van onze vijf auto's!

— Gij hebt vijf auto's, madame, mijn hulde!

— Met minder kun je het al niet doen, een Limousine, een coupé de ville, een tourwagen, een tweezitter en een klein wagentje voor mij zelf!

— Een waar wagenpark, madame! hernam Jumper. En kan een enkele chauffeur al het werk af om die auto's te onderhouden?

— Hij wordt goed betaald, antwoordde mevrouw schouderophalend en als hij het niet kan, dan behoeft hij het maar te zeggen, dan kan hij er hulp bij krijgen!

— Heeft de politie u eenige hoop gegeven dat gij uw juweelen zoudt terugbekomen?

— Niet veel, mijnheer!

— Is het personeel van Favier ondervraagd?

— Er heeft zelfs al een arrestatie plaats gehad!

— Van wien? riep Jumper verwonderd uit.

— Van een zekeren Lucien Jardinot.

— Wie is dat?

— Een van de loketbeambten! Hij heeft het toezicht op de reparatie-afdeeling.

— Op welken grond arresteerde de politie hem?

— Hij onderhoudt relatie met juffrouw Denise Lantier, een van de winkeljuffrouwen!

De twee detectives wisselden een stommen blik met elkander en daarna hernam Jumper:

— Het kan aan mij liggen, maar ik zie den samenhang niet!

— Maar mijnheer, dat jonge meisje heeft de juweelen ingepakt!

— Welnu — wat zou dat? Gij hebt toch zelf reeds verklaard, tenminste volgens de berichten in de bladen, dat gij met eigen oogen gezien hebt, hoe de oorhangers in het etui werden gedaan?

— Zeker, maar ik kan mij wel vergist hebben!

— Dan moeten de anderen zich dus ook vergist hebben?

— Dat spreekt vanzelf!

— Ik kan mij nu begrijpen, dat sommige advocaten al zeer weinig waarde hechten aan de verklaringen der getuigen! bromde Jumper voor zich heen. Men heeft het gezien — men heeft het niet gezien — een dag later heeft men het weer wel gezien!

Kortom, men houdt het er op het oogenblik voor dat juffrouw Denise Lantier, die blijkbaar aanleg heeft voor goochelaar, bliksemsnel het eene doosje tegen het andere verruild heeft!

— Dat klinkt volstrekt niet zoo onwaarschijnlijk, mijnheer! hernam de bestolene. Ik heb natuurlijk niet altijd naar haar vingers gekeken. Ik stond met Favier te praten — en hij kon het dus ook niet zelf zien!

— Maar de cassière, de andere winkelbedienden?

— Die verklaren dat zij niet zeker zijn van hun zaak!

— Dan ziet het er plezierig uit voor mijnheer Jardinot! hernam Jumper sarcastisch. Mag ik weten wanneer gij vernomen hebt dat hij is gearresteerd?

— Nauwelijks een kwartier voor u hier kwam, werd het mij gezegd door een rechercheur!

— De arrestatie had dus van morgen plaats?

— Nog geen uur geleden!

— En waarom arresteerde men den jongen man en niet het jonge meisje?

— Omdat de politie van oordeel is, dat zij hem snel, zoodra ik de hielen gelicht had, mijn oorhangers is gaan brengen!

Jumper bleef een oogenblik in gedachten verzonken zitten en hernam toen:

— Dit alles is natuurlijk niet onmogelijk. Maar wij moeten zekerheid hebben!

— De zekerheid kan mij minder schelen, mijnheer — als ik mijn juweelen maar heb! riep mevrouw Fontenelle uit.

— Gij hebt natuurlijk meer dergelijke sieraden?

— Een heele kast vol! antwoordde de dame trotsch.

— Mag men weten, hoe gij die bewaart?

— De groote stukken, die ik alleen bij feestelijke gelegenheden aandoe, liggen in de brandkast van mijn man, die in zijn werkkamer staat, maar mijn ringen, broches en die snorrepierij heb ik altijd in een goed gesloten kistje in mijn boudoir!

— Die snorrepierij, zooals gij het noemt, zal niettemin vrij wat waard zijn?

— Niet zooveel — hoogstens tachtigduizend francs!

— O, dat is een bagatel, vergeleken bij de groote stukken, nietwaar?

— Daar zegt u een waar woord! Als ik het zoo bij elkaar tel — wel, het zal wel niet ver van de vierhonderd duizend francs zijn.

— Prachtig! Dat is nog eens de moeite waard! riep plotseling Snapshot uit, die tot dusverre zoo stom als een visch was geweest.

Jumper wierp zijn assistent een bestraffenden blik toe en mevrouw Fontenelle keek hem met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan en vroeg toen:

— Wat is de moeite waard, mijnheer? Wat bedoelt gij met die woorden?

— Wel, mevrouw, stotterde Snapshot verlegen, ik wilde alleen maar zeggen, dat het de moeite waard is, om zooveel juweelen te bezitten!

— Houdt je onnoozele opmerkingen voor je, Snapshot, en zeg alleen iets als het je gevraagd wordt! zeide Jumper streng.

— Ja chef! zeide de assistent onderdanig.

Op dit oogenblik werd de deur van de kamer opengeworpen en de heer Fontenelle trad binnen, een reusachtige sigaar in den mondhoek.

Hij bleef op den drempel staan, bevreesd voor een opmerking van zijn vrouw, en riep:

— Sophie — ik geef er voor vandaag de dansles aan! Ik heb er de dansles aangegeven, ik ga visschen met Lenoir!

En voor mevrouw iets kon zeggen, had hij de deur dicht geworpen.

Hoofdstuk IV.

De nieuwe bediende.

Mevrouw Fontenelle bleef eenigen tijd woedend naar de gesloten deur kijken en zeide toen op een toon van zelfbeklag:

— Een onnoozel baarsje, nog niet voldoende voor de poes, gaat hem boven de oorhangers van zijn vrouw!

— Het visschen, mevrouw, is een passioneerende ontspanning! sprak Jumper ernstig. Maar laten wij thans ter zake komen! Als gij mijn meening weten wilt — ik geloof niet zoo klakkeloos aan de schuld van die winkeljuffrouw. Ik denk veeleer dat men den schuldige in uw onmiddellijke omgeving moet zoeken en daarom doe ik u het voorstel mij in de gelegenheid te stellen, mijn opvatting van de zaak nader toe te lichten.

— En hoe zoudt gij dat willen doen?

— Eenvoudig door uw personeel van nabij gade te slaan!

— Maar op welke wijze dan?

— Door er een deel van uit te maken!

— Gij wilt dus bij mij in dienst treden?

— Gij hebt het geraden! antwoordde de Engelsche detective met een buiging. En niet alleen ik, maar ook mijn assistent. Ik zeide u reeds dat zijn uiterlijk niet op een overmaat van schrandtheid wijst, maar de schijn bedriegt ook hier en ik verzeker u dat hij ons van groote hulp zal zijn, als het groote oogenblik is aangebroken.

— En wat beoogt gij daarmee?

— Niets anders, mevrouw, dan het geheele personeel te bespieden! Ik wil het u niet verhalen, dat ik niet geloof aan de schuld van Denise Lantier en Lucien Jardinot, al erken ik, dat de politie niet anders kon handelen dan zij gedaan heeft, toen zij een der beide jongelieden arresteerden. Voor een handigen goochelaar is

het niet zoo moeilijk, een voorwerp met een ander te verwisselen. Ik zal u daareven een staaltje van geven, als gij het goedvindt. Gij hebt daar bijvoorbeeld een fraai medaillon aan een gouden kettinkje om den hals. Het heeft reeds eenigen tijd mijn aandacht getrokken. Ik kende het overigens, want ik heb er u eenigen tijd geleden mee gezien in het Bois de Boulogne.

Welnu, gij moogt mij gelooven of niet, maar mijn assistent is in staat, zonder dat gij er iets van merkt, op klaarlichten dag dat fraaie sieraad om te ruilen, tegen een volkomen waar-deloos prul.

— Maar dat is volkomen onmogelijk! riep mevrouw Fontenelle op verontwaardigenden toon, die zeker van oordeel was, dat men haar voor het lapje wilde houden.

— Het is zoo weinig onmogelijk, mevrouw, dat het reeds geschied is! hernam Jumper laconiek.

Met een schreeuw van schrik tastte mevrouw Fontenelle naar het kostbare sieraad, dat op haar borst had moeten hangen en zij greep een fraai verguld konijntje, een bazarprulletje, dat zeker geen franc waard was en dat hing aan een van die koperen kettingjes, zooals men ze wel eens aan kinderhorloges vindt.

Met open mond staarde de verschrikte dame de beide mannen beurtelings aan en dezen keken met een vriendelijken glimlach terug.

Toen kon zij eindelijk stamelend uitbrengen:

— Dat is, dat is om er bang van te worden! Hoe is zoo iets mogelijk? Wanneer hebt gij dat kunnen doen?

— Ongeveer vijf minuten geleden, mevrouw, een oogenblik nadat wij waren binnengetreten! antwoordde Jumper. Ik sprak met u en mijn assistent ontdeed u snel, met bekwame hand, achter u staande, van het sieraad en verving het even later door dit waardelooze vod!

— Maar, waar is dan het echte? kreet mevrouw Fontenelle onthutst.

— In mijn zak, mevrouw, hier is het! antwoordde Jumper grijnslachend.

Hij dompelde de hand in den zijzak van zijn jas en haalde er het sieraad uit, hetwelk hij de zeer verschrikte dame met een hoffelijke buiging ter hand stelde.

Deze nam het aan en keek Jumper met meer schrik dan bewondering aan,

— U is van een handigheid mijnheer, die.... die mij bijna met ongerustheid vervult.

— Ik moet die hulde afwijzen, mevrouw en geheel overdragen op mijn assistent, die hoewel hij er, zooals gezegd, verre van verstandig uitziet, buitengewoon handig is in het goochelen. Ik veroorloofde mij slechts de vrijheid van deze onschuldige grap, om u duidelijk te maken, dat een vingervlug man al zeer gemakkelijk twee voorwerpen met elkander kan verruilen, vooral wanneer hij zich bevindt in een door kunstlicht verlichte winkel. En toch blijf ik er bij, dat naar mijn meening, de schuldige heel ergens anders moet worden gevonden en wel hier in huis.

— Gij verschrikt mij, mijnheer! riep mevrouw Fontenelle uit.

— Mevrouw, als gij de bladen met aandacht leest, dan zult gij zelve wel tot het inzicht zijn gekomen, dat in den laatsten tijd de grootste voorzichtigheid geboden is bij het huren van bedienden. Zij voorzien zich van valsche getuigschriften en zij dringen bij u binnen met het voornemen, een gunstig oogenblik af te wachten en dan hun slag te slaan. Ja, het is reeds menigmaal voorgekomen, dat zoogenaamde bedienden lid bleken te zijn van een gevaarlijke bende en reeds zware misdaden op hun geweten hadden.

— Het is om te ijzen, zeide de corpulente dame en zij huiverde inderdaad.

— Niets is echter verloren, mevrouw en gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken als mijn assistent en ik.... een oogenblikje!

Jumper was zich zelf in de rede gevallen en opgesprongen.

Hij sloop op zijn teenen naar de deur, langs den wand van het vertrek loopend en rukte haar eensklaps open.

Hij keek naar buiten, bromde iets in zich zelf, sloot de deur weder, keerde langzaam terug en zeide:

— Neem het mij niet kwalijk, ik meende dat ik iets gehoord heb, ik heb mij vergist!

Madame Fontenelle, die juist weder haar echte medaillon had omgedaan en nog met een verwezen blik naar het vergulde konijntje staarde, dat haar met zijn kralen oogjes spottend scheen aan te kijken, scheen een oogenblik in gedachten verzonken te blijven en nam toen plotseling een besluit.

— Mag ik uw papieren eens zien en die van uw assistent?

— Met het grootste genoegen, mevrouw! antwoordde Jumper haastig.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er eenige papieren uit en een penning, overhandigde een en ander aan mevrouw Fontenelle en zeide:

— Hier hebt gij mijn aanstelling, de hoofdinspecteur van Scotland Yard Baxter, heeft het onderteekend, het is een machtiging om het beroep van particulier detective uit te oefenen.

Deze penning is een passe partout, die mij toegang geeft tot verschillende zaken, waar men den gewonen burger buiten houdt — dit is mijn pas met portret erop, zooals gij ziet en hier zijn eenige getuigschriften van tevreden cliënten!

Daar bijna al deze stukken in het Engelsch zoowel als in het Fransch waren opgesteld, had mevrouw Fontenelle geen moeite van een en ander kennis te nemen.

Zij doorlas ook vluchtig de papieren van Snapshot en zeide toen:

— Ik zal u zeggen, wat ik doe, mijnheer — ik geef u verlof, mijn personeel na te gaan en daartoe bij mij in dienst te komen!

— Ik dank u, mevrouw! Zal mijnheer Fontenelle met dit besluit instemmen?

Mevrouw Fontenelle antwoordde zelfs niet, maar haalde de schouders op op een wijze, die aan duidelijkheid volstrekt niets te wenschen overliet — de heer Fontenelle werd in dergelijke dingen eenvoudig niet geteld.

Vijf minuten later waren de beide detectiven in dienst genomen — maar Jumper alleen zou in het huis wonen en dienst doen als valet de chambre. Wat Snapshot betreft, hij zou min of meer als „verbindings-officier” dienst doen tusschen zijn chef en de buitenwereld en ieder oogenblik van den dag zou hij toegang hebben tot het groote huis.

Maar toen dit alles geregeld was, zeide mevrouw Fontenelle:

— Daar valt mij iets in, mijnheer Jumper! Het is natuurlijk volstrekt noodzakelijk dat het voor de andere bedienden geheim blijft, wie gij zijt!

Maar hoe zal dat mogelijk zijn, nu eenige hunner u reeds gezien hebben en Joseph u als detective bij mij heeft aangediend?

Er speelde een medelijdend lachje om de lippen van Jumper toen hij ten antwoord gaf:

— Zij zullen mij in het geheel niet herkennen als ik terug kom — evenmin trouwens als gij! Het zal zelfs noodig zijn dat ik u een soort

wachtwoord opgeef en u ook nogmaals mijn papieren laat zien, want anders zou ik de kans loopen, dat gij mij voor een bedrieger zoudt aanzien — voor iemand die u voor het lapje houdt en dat zou ik natuurlijk voor geen geld ter wereld willen! Wij spreken dus af, dat ik tot u zal zeggen — — laat eens zien — — wacht, ik weet het al! Ik zal tot u zeggen: „Wacht u voor Raffles!” en gij antwoordt mij daarop — — Nu, gij kunt antwoorden wat gij verkiest!

— Wie is die Raffles? vroeg madame Fontenelle verbaasd.

— Hebt gij nog nooit van hem gehoord? Nu, misschien des te beter voor u! Hij is een zeer gevaarlijk boosdoener, die te Londen en elders reeds millioenen gestolen heeft en dien wij, detectives, uit alle macht vervolgen! Maar helaas — het ziet er niet naar uit dat wij hem ooit zullen vatten!

Jumper was opgesprongen, na zijn assistent een snellen blik te hebben toegeworpen. Hij maakte een diepe buiging voor de vrouw des huizes en zeide:

— Over anderhalf uur, hoogstens twee uur keer ik weder terug, mevrouw, in een andere gedaante en dan zullen wij eens zien of ik niet binnen enkele dagen het geheim van de verwisselde oorhangers ontdekt heb!

— Het zij zoo, mijnheer! En gij kunt op een goede belooning rekenen, als gij ze mij terug bezorgt en den dief ontmaskert.

Reeds waren zij bij de deur, toen Jumper stilstond en hernam:

— Dat is waar — ik had het bijna vergeten!

Hij dompelde zijn hand achtereenvolgens in al de zakken van zijn assistent en bracht een klein, gouden horloge, een echt schildpadden haarnaald met parelen versierd, een broche van platina en goud, een zwaar gouden lorgnet aan een kettinkje van hetzelfde metaal bevestigd, te voorschijn.

Hij legde deze voorwerpen voor mevrouw Fontenelle neder en zeide met een goedigen glimlach:

— U moet hem verontschuldigen, madame! Het is een rage van hem, dat hij nooit het goochelen kan laten — en dan liefst kostbare voorwerpen doet verdwijnen! Het is goed dat ik hem altijd op de vingers zie — want als hij geen bruikbaar detective was, dan zou hij een groot misdadiger zijn!

En na deze korte toespraak vertrokken Jumper en zijn assistent, die verbouwereerd bij de deur was blijven staan en lieten madame Fontenelle achter in een toestand, die het midden hield tusschen bewondering en ontsteltenis.

Een oogenblik daarna stonden zij weder op straat.

— Het loopt tot dusverre gesmeerd! zeide Jumper zacht.

— Op rolletjes! bevestigde Snapshot grinnkend. Nog zelden heb ik zulk een vereeniging van bespottelijke ijdelheid, domheid en geldverspilling gezien! Die vrouw is een wandelende juwelierswinkel en het eene voorwerp is nog leelijker en smakelooser dan het andere.

— Wij zullen ze zoo spoedig mogelijk laten versmelten! zeide Jumper laconiek.

— Daarvoor moeten wij ze toch eerst hebben!

— Dat zal heel gemakkelijk gaan! Het is mij trouwens niet te doen om dat handjevol sieraden — ik stel meer belang in de brandkast met haar inhoud ter waarde van vierhonderd duizend francs.

— Waarom liep je zoo plotseling naar de deur — wat beteekende dat?

— Ik meende inderdaad iets te hebben gehoord, maar ik heb niets gezien en het is wel mogelijk dat ik mij heb vergist. Intusschen, als de dief hier werkelijk in huis is, dan zou het niet zoo verwonderlijk zijn, dat hij er een gewoonte van maakt aan de deuren te luisteren. Het is hem misschien spoedig genoeg ter oore gekomen dat er detectives op bezoek waren!

De beide mannen, die — de lezer zal het al reeds begrepen hebben — niemand anders waren dan Raffles en Charly Brand, riepen een voorbijrijdende huurauto aan, toen zij zich op meer dan honderd meter van het huis bevonden en lieten zich naar den voet van de Rue Montmartre brengen, waar Raffles in de Rue Lepic, een klein huis bezat, dat bijna geheel verhuurd was op de onderste verdieping na, die bijna het geheele jaar ledig stond en waar Raffles dan ook slechts kwam, wanneer hij in het verloop van een of andere onderneming dit huis noodig had.

Ook hier, evenals in het huis in de Victoria Street te Londen, bevond zich, goed verborgen, een hoeveelheid kleederen van verschillenden aard en verder waren daar pruiken en baarden en andere voorwerpen, welke den Grooten Onbekende in staat moesten stellen, zijn uiterlijk volkomen te veranderen.

Zoodra zij hier waren binnengetreten, zette Raffles zich aan den arbeid en het kortgeknipte roode haar maakte plaats voor een pruik van zwart, glanzend haar, die zoo voortreffelijk gemaakt was, dat zelfs het scherpste oog het bedrog niet zou kunnen ontdekken.

Hij veranderde de kleur van de huid, door zijn geheele gelaat te bestrijken met een kleurloos vocht, dat, aan de lucht blootgesteld, binnen enkele minuten een olijkleurige tint aan de huid verleende. Hij verfde zijn wenkbrauwen zwart en nu stond daar een geheel andere man, slechts zeer weinig gelijkend op den roodkop van zoeeven.

Toch had Raffles zelfs geen enkele lijn op zijn gelaat getrokken, den vorm van den mond niet veranderd, noch van den neus!

Maar zoozeer had hij zijn gelaatspieten in bedwang, dat hij aan zijn trekken een geheel andere uitdrukking kon geven.

Charly, schrijlings op een stoel gezeten, keek hem vol bewondering aan en zeide:

— Het is ongelooflijk wat jij met zulke geringe hulpmiddelen weet te bereiken. Je gezicht is even glad geschoren als daareven en toch ben je onherkenbaar. Weet je wel dat je zoo een knappe jongen bent, en weet je wel dat je wel mag oppassen voor het kamermeisje en het kameniertje?

— Kamermeisje en kamenier kunnen mij gestolen worden! bromde Raffles. Ik kom om de brandkast — niet om de mooie oogen van mademoiselle Suze. Is alles klaar? Laten wij dan maar weer vertrekken!

De twee mannen gingen heen — maar thans niet door de voordeur.

Zij verlieten het huis aan de achterzijde, staken een kleine binnenplaats over, gingen een nauw poortje onderdoor, liepen door een vrij goed onderhouden tuin, tot gemeenschappelijk gebruik van alle burens en bevonden zich een oogenblik later in een geheel andere straat.

Zij daalden af naar den Boulevard de Clichy, namen daar opnieuw een huurauto en lieten zich tot het begin van de rue Madras rijden. Daar stapten zij uit en zonden den chauffeur weg.

Raffles had zijn valies ter hand genomen, zette het dophoedje recht, zonder hetwelk een Parijsch bediende in civiel ondenkbaar is en zeide op zachten toon tot Charly:

— Het gaat er nu op los, mijn jongen! Het

is afgesproken, je blijft met de auto zoo dicht mogelijk in de buurt en komt op het eerste signaal! Wie weet, kan het reeds vannacht gebeuren!

— En het onderzoek naar den dief?

— Als het kan, zal ik dat tegelijkertijd instellen! Ik ben werkelijk overtuigd, dat die twee

jonge lieden niet schuldig zijn, ofschoon ik dat natuurlijk moeilijk kan bewijzen. Voor mij staat het vast, dat de twee diamanten oorhangers tijdens den rit zijn verruild en dat wel op het eenige oogenblik, dat daar voor geschikt was, namelijk toen de auto tien minuten stilhield voor den winkel van Jourdan.

Eindelijk gevonden!
De cigaret J. v. K.

Hoofdstuk V.

De vrouw in het spel.

Een half uur later reeds was Raffles geïnstalleerd.

Hij kreeg een kamer op de zolderverdieping, waar ook de meeste andere bedienden sliepen, ook de chauffeur.

De heer Fontenelle was intusschen van zijn vischpartij teruggekeerd en had brommerig toegestemd in het plan van zijn vrouw, ofschoon hij voor zich het nut daar niet van kon inzien.

Volgens hem was de zaak zeer eenvoudig, als er ook maar het minste vermoeden bestond, dat de chauffeur schuldig was, dan behoefde men niet anders te doen, dan den man weg te zenden en een ander in zijn plaats te nemen.

En mijnheer nam zich dan ook voor, zoo spoedig mogelijk, bij het eerste het beste voorwendsel, tot dezen maatregel over te gaan, zonder er zijn vrouw in te kennen.

Intusschen had hij volstrekt niet te klagen over den zoogenaamden Engelschen detective als bediende, want nog nimmer had hij iemand aangetroffen met zooveel ijver en zoo elegant en die toevallig altijd scheen te zijn waar men hem noodig had.

Inderdaad zag Raffles er in zijn splinternieuwe keurig zittende uniform kranig genoeg uit en als hij het niet zelf wist, dan had hij het kunnen lezen in de zwarte oogen van het kameniertje, die hij reeds eenige malen op de trap was tegen gekomen.

Maar Raffles had geheel andere dingen aan het hoofd en hij besteedde zijn aandacht dan ook allereerst aan de inrichting van het huis.

Eigenlijk was het veel te groot voor een kinderloos echtpaar, want het bezat niet minder dan 22 kamers, groote en kleine.

Daar was een groote ontvangsalon, een woonvertrek, een muziekzaal en een eetkamer gelijkvloers, of op wat de Franschen *Rez de Chaussée* noemen.

Op de eerste verdieping bevonden zich een bibliotheek, de beide slaapkamers van het echtpaar, een cabinet toilette, zoowel voor mijnheer als voor mevrouw, de beroemde badkamer met de marmeren kuip van veertig duizend francs en twee logeerkamers.

Dan kwam de tweede verdieping met haar bibliotheekzaal, haar muziekzaal, haar werkkamer voor den heer des huizes, die hij alleen betrad om er te slapen. En nogmaals twee logeerkamers, terwijl ten slotte de derde verdieping eenige vertrekken bezat zonder blijkbaar doel.

Daarboven strekte zich de zolderverdieping uit met haar kamers voor het personeel.

Een paar malen was Raffles reeds in de werkkamer geweest en een enkele blik was ook meer dan voldoende, om hem te doen zien, dat het werk minder gemakkelijk zou blijken, dan hij het zich had voorgesteld.

De brandkast was een zeer zwaar, splinternieuw meubel, het laatste snufje op het gebied van brandkast-fabricage en waaraan het staal niet gespaard was, met een geperfectioneerde sluiting, zonder naden en met bijna onzichtbare voegen tusschen deur en kast.

Het meubel was bijna anderhalve meter hoog en halverwege in den muur bevestigd.

Raffles was er eenmaal dicht langs gelopen en had zich overtuigd dat de kast een cijferslot had, zooals de meeste moderne safes. En hij had het vertrek weder verlaten in de overtuiging dat zeer waarschijnlijk een enkele dag niet voldoende zou zijn om zijn taak ten uitvoer te brengen.

Maar niet alleen aan de brandkast besteedde Raffles zijn aandacht.

Hij hield ook den chauffeur en de overige leden van het dienstpersoneel nauwkeurig in het oog.

De Maitre d'Hotel viel aanstonds buiten beschouwing, want het bleek, dat de man inderdaad vele jaren achtereen in dienst was geweest van dezelfde familie, alvorens bij Fontenelle in dienst te treden en dat hij inderdaad voortreffelijke antecedenten had.

De huisknecht bleek een goede lummel te zijn, maar de chauffeur wekte dadelijk de belangstelling van Raffles.

En toen hij eenige malen dat vierkante gelaat met de onbewegelijke als uit steen gehouwen trekken en de donkere oogen had gezien, toen kwam het hem voor, dat hij het reeds vroeger moest hebben gezien — maar waar, dat kon hij zich niet voorstellen.

In ieder geval moest het lang geleden zijn — en ook niet te Parijs.

Kon hij dezen man vroeger te Londen ontmoet hebben? zoo vroeg hij zichzelf af. Henry deed zijn werk goed en zwijgend. Hij bestuurde zijn auto's meesterlijk.

Hij scheen weinig omgang met de andere bedienden te zoeken, behalve met het mooie kameniertje, dat hij vaak nakeek met een harts-tochtelijken blik in zijn donkere oogen.

Hij had intusschen weinig in het huis zelf te doen, maar hield zich meestal op in de garage, die zich bevond achter in den ruimen tuin.

Men kon van deze garage een breede straat bereiken, maar haar ook verlaten aan de tuinzijde en dan met de auto door een breede koetspoort de rue Madras bereiken.

Een paar malen voor het venster verschijnend zag Raffles duidelijk Charly Brand op een vijftigtal meters afstand voorbij wandelen, als iemand, die niets om handen heeft, met de handen op den rug en cigaretjes rookend.

Van Henderson viel niets te bespeuren, maar

Raffles wist dat ook hij in de nabijheid moest zijn.

Er viel dien dag intusschen niets bijzonders voor en om acht uur kon Raffles aan Charly het sein geven, dat hij voor dien avond wel kon inrukken.

Na het diner, waarbij hij op onberispelijke wijze had bediend, liet mevrouw Fontenelle hem bij zich komen, in haar boudoir en vroeg op zachten toon:

— Welnu, mijnheer Jumper — hebt gij reeds iets ontdekt?

— Nog niets, madame!

— Maar koestert gij tegen niemand eenige verdenking?

— Tegen niemand in het bijzonder. Ik vrees dat ik u nog wel eenige dagen tot last moet zijn — wij hebben met een sluwe tegenpartij te doen.

— Maar gij zijt ons volstrekt niet tot last, mijnheer! hernam madame Fontenelle.

Het is mij onbegrijpelijk dat gij werkelijk detective zijt, gij zoudt een uitmuntende bediende zijn — zonder u te willen vleien.

— Ik dank u voor het compliment, antwoordde Raffles met een buiging. Een goed detective moet ook een goed bediende zijn, anders kan hij zijn matten wel oprollen. Ik hoop intusschen dat binnen eenige dagen alles zal zijn afgelopen. Wenscht madame nog iets?

— Ik wensch niets anders dan u goed succes toe te wenschen!

— Dank u, mevrouw! Nog iets?

— Neen, mijnheer Jumper — ik wil zeggen Gaspar! Maar wacht eens even — over drie dagen is onze soiree! Er komt een beroemd zanger en wij hebben een honderdtal gasten! Denkt gij dat voor dien tijd de zaak haar beslag zal hebben gekregen?

— Ik vrees van niet, madame! antwoordde Raffles, in wiens oogen het even geweerlicht had, toen hij bedacht, dat bij die gelegenheid madame Fontenelle zonder twijfel de beroemde juweelen zou dragen, die thans veilig in de brandkast van haar echtgenoot waren opgeborgen.

Het zou dus zaak zijn, zijn verblijf in dit huis zoolang te rekken, daar dit een zeer gunstige gelegenheid zou zijn, om de juweelen van eigenaar te doen veranderen. Zonder op te zien hernam hij:

— Intusschen beloof ik u dat ik mijn best zal

doen! Wie weet is het toeval mij niet behulpzaam. En Raffles boog en verliet het vertrek.

Een oogenblik stond hij in beraad, wat te doen. Hij luisterde even, keek aandachtig om zich heen en wipte toen vlug als een kat en even zacht de trappen op, tot hij de bovenste verdieping van het huis had bereikt.

Het was hier bijna geheel duister, de breede gang, waaraan de vertrekken der bedienden gelegen waren, werd alleen verlicht door een gloei-peertje in een matglazen bol.

Raffles had reeds ontdekt, waar zich de kamer van den chauffeur bevond en hij sloop er haastig heen en bracht zijn oog voor het sleutelgat. Daar binnen was, zooals hij wel gedacht had, alles donker, want zoeven had hij Henry in den tuin bezig gezien en om negen uur zou hij zijn meester naar diens club moeten rijden. Hij greep de kruk van de deur en trachtte haar te openen. Zij bleek echter op slot te zijn. Raffles bedacht zich niet lang, maar haalde het bosje met de fijne loopers te voorschijn, dat hem slechts zelden verliet.

Met behulp daarvan had hij al zeer spoedig het slot van de deur geopend en trad binnen.

Hij bevond zich in een eenvoudig gemeubeld kamertje, en toch bleek het hem aanstonds uit zekere dingen welke hij vond, dat de chauffeur een man was, die er op stond, zijn uiterlijke schoonheden te cultiveeren en die ook geen waardelooze bazarprullen in zijn nabijheid duldde.

Op de waschtafel stonden kristallen flacons, fijn geslepen en gevuld met dure odeurs en haarwater.

Er lag verder een echt ivoren kam, er stond een zilveren scheeretui en op de tafel lagen een zeer fraaie sigarenkoker van zwart krokodillenleder, een portefeuille en nog eenige andere voorwerpen, die zeker vrij wat geld hadden gekost.

In een hoek stond een wandelstok met zilveren knop en aan een der muren waren fraaie etsen in ebbenhouten lijsten opgehangen, die er op wezen, dat Mr. Henry een man van smaak was.

Raffles had dit alles in een ommezien in zich opgenomen.

En zachtjes bromde hij voor zich heen:

— Mijnheer Henry heeft een erfenis gehad, of hij verdient een zeer hoog loon, of hij heeft kennis aan een of andere dame, die hem nu en dan iets toestopt! Goud en zilver, marokijn- en

krokodillenleder — dure odeurs! En nu zullen wij eens verder zien!

Hij keek het vertrek rond, opende de portefeuille, waar hij echter niets bijzonders in kon ontdekken, trok alle laden open, die onder zijn bereik waren en doorzocht tenslotte de kleerkast, vol keurig gesneden en zeker niet goedkoope costumes, welke hij doorzocht met een vlugheid, die alleen door een jarenlange oefening was te verkrijgen.

Hij vond echter niets in de zakken, niets in de doosjes, niets in de laden! Wel vond hij daarentegen een browning van klein kaliber, alle kamers van het magazijn gevuld.

Maar eensklaps stond Raffles stil.

In onbewegelijke houding hield hij het hoofd naar de deur gewend.

Toen brachten hem een paar onhoorbare stappen naar den drempel.

Snel rukte hij de deur open en keek naar buiten.

De gang was echter verlaten.

— En toch meende ik stellig... mompelde Raffles. Nu, ik zal mij vergist hebben!

Hij deed de deur achter zich dicht, sloot haar, zoodat de sleutel weder gebruikt zou moeten worden om haar te openen en sloop haastig naar beneden.

Voor een der portaalramen, die op den tuin uitzagen, bleef hij een oogenblik staan en keek naar buiten.

Hij zag hoe Henry vlug langs het tuinpad liep en zich naar de garage begaf.

Tien stappen achter hem volgde met een emmer in de hand, de kamenier Suze.

Raffles trad haastig terug, snelde zoo vlug hij kon de trappen af, verliet het huis aan de voorzijde, zonder dat een der bedienden op hem getild had en ijelde de zijstraat in, die verderop overging in een twee meter hoogen muur, die den tuin omgaf.

Hier was ook de breede inrijdeur van de garage en binnen enkele seconden had Raffles het weinig ingewikkelde slot weder open.

Voorzichtig duwde hij een der vleugeldeuren open en gluurde naar binnen.

De garage werd door twee ramen verlicht, maar het was er niet zeer helder, want het licht werd gedeeltelijk onderschept door de kruinen der hooge boomen in den tuin.

Daar stonden de vijf auto's, waarvan er drie

met een groot laken waren bedekt, teneinde het stof te weren.

Raffles wipte naar binnen, na zich te hebben overtuigd dat hij zijn revolver niet had vergeten, sloot vlug de deur en verschool zich haastig onder het laken, dat een der grootste auto's bedekte.

Het witte doek kon nauwelijks weder tot rust zijn gekomen, toen de deur aan den kant van den tuin openging en Henry binnentrad.

Hij werd op den voet gevolgd door Suze. De chauffeur greep het meisje bij de hand en trok haar tot in het midden van de garage.

Hij was blijkbaar zeer opgewonden.

En hoewel hij op heesch fluisterenden toon sprak, kon Raffles woord voor woord verstaan wat er gesproken werd.

En tot zijn groote verbazing antwoordde Suze in voortreffelijk Engelsch.

— Luister eens, Suze, er moet snel gehandeld worden! begon Henry. Die man is wel degelijk waar ik hem aanstonds voor heb gehouden — een detective en een knappe ook, dat verzeker ik je!

— Maar....

— Val mij niet in de rede, er is weinig tijd — men mag ons niet samen zien! Ik heb je al gezegd, dat ik geluisterd heb, toen die kerel hier voor het eerst kwam en nog geen vijf minuten geleden verraste ik hem, terwijl hij mijn kamer nasuffelde.

— Ik kan het nog bijna niet gelooven! hernam Suze met iets van spijt in haar stem. Hij is zoo'n knappe jongen!

— Hou die sentimenteele onzin voor je, hernam Henry op ruwen toon, en luister naar wat ik je zal zeggen! Ik had den kerel dadelijk kunnen neerslaan, maar dan zou ik mijn eigen ruiten hebben ingeworpen en ik zou het voor ons onmogelijk hebben gemaakt, onzen grooten slag te slaan! Wat geven mij die onnoozele oorhangers? Zoo weinig dat ik er een grap van heb gemaakt! Ik had er heel wat voor over gehad, als ik het gezicht had kunnen zien van die dikke tante, toen zij het konijntje ontwaarde.

— Wat wil je doen, Henry?

— Dat zul je aanstonds vernemen. Het is duidelijk dat die kerel mij verdenkt. Dat zou nu niets beteekenen als het daarbij bleef. Maar hij staat ons in den weg. Wij kunnen hier niets uitrichten, zoolang hij ons op de vingers ziet!

Nog een paar dagen en je kunt het geheim van het brandkastslot hebben uitgevonden, dank zij je fijne vingertjes en je schranderheid. Maar in die paar dagen kon die vervloekte detective ons heel wat schade berokkenen — hij moet dus uit den weg worden geruimd!

Suze slaakte een gedempten kreet van ontzetting en riep uit:

— Mijn God, Henry, je wilt hem toch niet dooden?

— Als het niet noodig is — dan kan hij mijnentwege blijven leven! antwoordde de chauffeur koeltjes. En het zal niet noodig zijn, als jij je rol goed speelt. Je hebt niets anders te doen, dan hem zoo spoedig mogelijk, liefst morgen al, mee te lokken buitenshuis, je hebt niets anders te doen en de rest zullen mijn mannen en ik wel doen!

— En wat gebeurt er dan met hem?

— Stel je er zooveel belang in? vroeg Henry op een toon, waarin duidelijk een bedreiging klonk!

— Ik heb recht om het te weten! antwoordde het meisje ongeduldig.

— Nu dan — hij wordt naar de gewone plaats gebracht, wanneer wij hem hebben bedwelmend en neergeslagen — en een van ons kan hem mijnentwege gaan bevrijden zoodra de slag geslagen is!

— En heb je mijn hulp daar volstrekt bij noodig?

— Natuurlijk! Hoe zou men hem anders naar de plek krijgen, waar wij hem hebben moeten? Ik reken stellig op je! Bedenk dat het om een waarde van vierhonderd duizend francs gaat!

— Maar als je je nu vergist?

— Ik vergis me niet, zeg ik je! hernam Henry ongeduldig. En maak nu dat je wegkomt.

— Maar ik geloof nooit dat ik hem zal meekrijgen! riep Suze op klagenden toon.

— Dan maak je jezelf geen compliment — maar ik weet wel beter! Geen man kan jou weerstand bieden, als je maar het juiste gebruik weet te maken van je glimlach en je oogen! En ga nu maar gauw — ik herhaal je dat zij ons niet bijeen mogen zien!

Suze scheen nog iets in het midden te willen brengen, maar zij werd blijkbaar door den chauffeur eenvoudig uit de garage geschoven en de deur viel achter haar dicht.

Henry bleef alleen.

Hij wachtte even, blijkbaar om te voorkomen dat hij de gewaande kamenier dicht op de hielen volgde en daarop verliet hij op zijn beurt het kleine gebouw, aan den kant van den tuin.

Raffles wachtte nog even, meenende dat Henry wellicht terug zou keeren, maar toen verliet hij voorzichtig de schuilplaats, sloop naar de deur en keek naar buiten.

Toen hij zag, dat Henry een heel eind verder bezig was, bij de waterkraan een paar emmers te laten volloopen, zeker om een motorrijwiel schoon te maken, dat dik bemodderd op den standaard stond, sloop hij langs een zijpaadje, naar de achterzijde van het huis, verborg zich bijna een half uur achter een dicht boschje en trad toen pas het huis aan de achterzijde binnen.

Hoofdstuk VI.

Onder hypnose.

Het was omstreeks negen uur in den avond en het bediendenpersoneel zat, voor zoover het geen vrij af had, bij elkaar in de ruime, naast de keuken gelegen kamer, die met twee ramen op den tuin uitzag.

In het midden van het vertrek stond een groote tafel en de keukenmeid was juist doende de overblijfselen van het middagmaal weg te ruimen.

Maar al spoedig dunde het aantal aanwezigen.

Henry moest zijn meesteres naar een soiree rijden, de maitre d'Hotel ging een zieken broeder bezoeken, de keukenmeid was aan haar vaten gegaan en de huisknecht had zijn post in de vestibule opgezocht.

En toen kwam er een oogenblik dat Suze met de valet de chambre alleen was.

Het moet gezegd worden, dat het zoogenaamde kameniertje haar rol voortreffelijk speelde.

Zij had Raffles reeds eenige malen een vurigen blik toegeworpen, waarvan de beteekenis niet te miskennen viel en zij schoof nu naar hem toe en zeide met een vleierend stemmetje:

— Wat denk je van een kleine wandeling in den tuin, mijnheer Gaspar? Het is nog wel een half uur licht!

— Al was het zoo duister, mademoiselle Suze, dat men geen stap voor zich uit zou kunnen zien, ik zou u gaarne vergezellen! zeide Raffles op zijn beminnelijksten toon.

Hij was reeds opgestaan en beide liepen langzaam het vertrek uit, de met blauwe tegels geplaveide gang door en bereikten zoo den tuin.

— Wij treffen het bijzonder! zeide Suze met een verleidelijk lachje. Mevrouw is naar een partij, mijnheer is naar de club en de maitre

d'Hotel is van den vloer! Wat een heerlijke avond, nietwaar?

— Buitengewoon, juffrouw Suze!

— Willen wij wat op die bank gaan zitten?

— Zou men ons dan niet kunnen zien van het huis uit?

— Is u daar dan bang voor? vroeg Suze met een guitig lachje, waardoor zij kuiltjes in de wangen kreeg.

— Wel een weinig! antwoordde Raffles met voorgewende verlegenheid. En ik ben ook bang voor mijnheer Henry, den chauffeur. Hij schijnt een goede vriend van u te zijn?

— Een vriend! herhaalde Suze op een toon van minachting, terwijl zij de mooie schoudertjes ophaalde. Hij is niet meer mijn vriend dan ieder van de andere bedienden! Ik houd niet van zwarte oogen, ik houd veel meer van grijs!

En zij wierp Raffles een blik toe, die een man met een minder voortreffelijk gepantserd hart waarschijnlijk tot domme dingen zou hebben verleid.

Onder het spreken was het tweetal de bank genaderd en zij namen er op plaats.

Langzaam begon de schemering te vallen.

Suze hief het gelaat naar Raffles op, die vlak naast haar was gezeten en langzaam, heel langzaam verdween de aanvallige glimlach van haar lippen.

Het was alsof haar gelaat een vragende uitdrukking en toen een uitdrukking van schrik kreeg.

De kleine mond was half geopend en de oogen werden als door een magnetische kracht naar die van den man tegenover haar getrokken.

Zij moest kijken of zij wilde of niet naar die

wijd geopende, staalgrijze oogen, met hun groote zwarte pupillen.

Zij bevochtigde haar lippen met de tong, verschoof onrustig en slaagde er ten slotte in, stamelend uit te brengen:

— Waarom kijkt u mij zoo aan, mijnheer Gaspar?

Raffles antwoordde niet, maar boorde zijn blik meedoogenloos in dien van de zoogenaamde kamenier.

— Gij zoudt mij waarlijk aan het schrikken maken — het is mij zoo vreemd te moede — — ik kan niet — — —

De stem van het meisje stierf weg tot een zacht gemurmel, alleen haar lippen bewogen zich, en toen zweeg zij.

Maar haar wijdgeopende oogen bleven strak op het gelaat van Raffles gericht.

Deze nam haar hand, tilde haar een paar decimeter op en liet haar los.

De hand viel slap naar beneden.

— Ik wist wel dat zij een goed sujet zou zijn — hysterisch en buitengewoon gevoelig, mompelde hij in zichzelf. Toch moet ik eens zien of de kleine bedriegster mij misschien voor het lapje houdt!

Hij had ongemerkt een speld uit den kraag van zijn jas genomen en gaf er onverhoeds een korte prik mede in den ontblooten benedenarm van het meisje.

Suze bewoog zich niet, haar wimpers trilden zelfs niet — zij had klaarblijkelijk niets van den prik gevoeld.

Raffles glimlachte.

Hij liet zijn stem dalen en vroeg, het meisje steeds aanziende:

— Versta je mij?

Suze knikte bevestigend.

— Geef antwoord op mijn vraag!

— Ik versta u zeer goed! klonk het antwoord, op duidelijken maar eigenaardig doffen toon gegeven.

— Weet gij wie ik ben?

— Gij zijt de nieuwe valet de chambre.

— Maar weet gij niet wie ik inderdaad ben?

Even kwamen er rimpels in het gladde voorhoofd, toen Suze blijkbaar met inspanning antwoordde:

— Ik weet uw naam niet, maar gij zijt een detective!

— Wie stal de diamanten oorhangers van uw meesteres?

En zonder de minste aarzeling kwam het antwoord:

— Henry Clifton!

— Wat is zijn eigenlijk beroep?

— Hij is een bekend hoteldief, die reeds lang door de politie van Londen wordt gezocht!

— Wie zijt gij?

— Ik ben Suze Chaunard, zijn minnares!

— Hebt gij lang te Londen gewoond?

— Zeven jaren!

— Waar zijn de diamanten oorhangers verborgen?

— In het koperen geluksgodje, dat vóór op den radiator van den grooten tourwagen is geplaatst!

— Uitnemend verzonnen! mompelde Raffles voor zich heen.

En daarop vervolgde hij luid:

— Wat zijt gij van plan, gij en uw minnaar met mij te doen?

— Morgenavond zal ik u met mij meelokken, naar een vooraf bepaalde plaats en daar zullen Henry en twee helpers, misschien drie, u overvallen, bedwelmen en in een auto wegvoeren, naar een plek die ons alleen bekend is!

— Wat zal er geschieden, als de diensten van Henry elders noodig zijn?

— Hij zal voorgeven ongesteld te zijn en zich naar zijn huis begeven!

— Heeft hij er hier dan een?

— Ja, hij woont hier met een zuster — hij is pas zes maanden hier in dienst!

— Blijf zitten, waar gij nu zit! beval Raffles kortaf.

Raffles stond haastig op, liep vlug naar de garage, opende de deur, ontstak zijn zaklantaarn en trad op den grooten tourwagen toe.

Hij sloeg het laken terug en draaide met een Engelschen sleutel, dien hij uit de gereedschaps-tasch nam, den koperen billiken los, die als mascotta voor op den radiator was geplaatst.

Er viel een pakje uit, in vloeipapier gewikkeld en toen Raffles het had opgeraapt en losgemaakt, hield hij de gestolen oorhangers in de hand.

Hij zocht haastig een paar kiezelsteentjes uit den tuin op, wikkelde die in het vloeipapier, stopte het pakje in het koperen afgodje en bevestigde dit weder op zijn plaats.

Toen hij weder naar de bank terugkeerde,

vond hij daar Suze in volmaakt dezelfde houding zitten.

Geen spier op haar gelaat vertrok en zij knipte zelfs niet met de oogen, toen Raffles snel eenige malen de hand voor haar gezicht op en neer bewoog.

Toen sprak Raffles:

— Luister Suze! Gij zult alles vergeten wat er is voorafgegaan aan dit onderhoud — zelfs de flauwste herinnering!

Hij blies zachtjes over haar gelaat, maakte met de handen op den rug een paar passen en leunde toen in onverschillige houding achterover tegen de leuning, terwijl hij naar de juist opkomende maan keek.

Suze wreef zich even de oogen, liet een verlegen lachje hooren en zeide:

— Hoe dwaas — het is mij alsof ik geslapen heb!

— Dat komt van de warmte! zeide Raffles lakoniek. Het is zeer drukkend geweest en ik ben onder het bedienen bijna in slaap gevallen. Maar zullen wij niet weder naar huis terug keeren?

— Nu al? vroeg Suze op verwijtenden toon.

— Ik zeg het voor u, juffrouw Suze! Ik zou het denkbeeld niet kunnen verdragen, dat Joseph u zou beknorren en hij kan ieder oogenblik van zijn zieken broeder terugkeeren!

— Dat is aardig van je, Gaspar! riep Suze uit. Weet je wat wij doen moesten? Ik — nu, wil er geen geheim van maken, ik vind je een aardige vent! Wij moesten morgenavond een korte wandeling maken!

— Ik verlang niets liever, Suze! Maar — hoe doen wij dat? Men zal het ons niet toestaan!

— Toch wel! Ik heb om te beginnen morgenavond mijn vrijen avond en naar jou wordt als kamerbediende na tien uur toch nooit meer gevraagd!

— Afsproken dan! riep Raffles uit, schijnbaar na zich eenige oogenblikken te hebben bedacht. Ik stel er mij heel veel van voor! Maar nu moesten wij werkelijk terug keeren — ik geloof dat ik licht zie op de eerste verdieping, dat is zeker Joseph, die de rondte doet.

Hij was reeds opgestaan en wendde zijn schreden naar het huis.

Maar plotseling sprong Suze op, sloeg haar armen om zijn hals en drukte haar lippen op de zijne.

Toen liet zij Raffles weder los en zeide op een toon van bevreemding:

— Wat zijn je lippen koud!

— Dat zal gaandeweg wel verbeteren! hernam hij met een flauw glimlachje.

— Daarvan ben ik overtuigd, hernam Suze met een guitig lachje.

Beiden liepen langzaam naar het huis en slopen toen ongezien naar binnen. Maar een uur later ging Raffles naar den tuin, zonder door iemand te zijn gezien, sloop naar den verst verwijderden hoek en gaf zeer zachtjes het sein.

Er waren nog geen tien seconden verlopen, of het werd aan den anderen kant van den muur beantwoord.

Raffles zette zijn voet op een knoest van een boom, die op nauwelijks een voet afstand van den muur stond en kon zich nu zoover ophijschen, dat hij juist over den muur kon heen kijken.

Op twee passen afstand stond Charly, die op zijn post was.

Raffles kreeg hem spoedig in het oog, ofschoon de duisternis geheel gevallen was en zeide op fluisterenden toon:

— Ik heb nieuws, mijn waarde! En goed nieuws ook, naar ik geloof! Vang om te beginnen dit pakje maar eens op!

— Wat zit erin? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Maak het maar open, dan zul je het zien!

Charly ving het kleine pakje behendig op, maakte het open en kon met moeite een kreet van bewondering weerhouden.

— Dus — hij was het toch? vroeg hij toen.

— Niemand anders! En nu de rest.

En in enkele woorden deelde Raffles aan Charly mede, wat er eenige uren geleden in het huis was voorgevallen.

De jonge man had aandachtig toegeluisterd en vroeg nu:

— Wat doe je nu? Je geeft zeker dien Henry onmiddellijk bij de politie aan?

Raffles keek Charly een oogenblik zwijgend aan en antwoordde toen:

— Het is waar, Charly, dat mijn eerste jeugd gepasseerd is, maar ik ben toch nog niet volslagen kindsch! Waarvan zou ik dien man kunnen beschuldigen, nu jij die gestolen hangers in den zak hebt?

— Je kunt toch tegen hem getuigen?

— Ongetwijfeld, maar dan zal de rechter mij verzoeken, het stuk van overtuiging over te

leggen — en dat ben ik volstrekt niet van plan! Neen, die Henry kan zich elders laten hangen, als hij verkiest! Intusschen — hij is een lastig en gevaarlijk heerschap en wij moeten ons van hem ontdoen! Daarom zul je zorgen, morgenavond met Henderson op je post te zijn en dat schoone dametje en mij te volgen. Op het gewenschte oogenblik treden jullie dan op — en als ik Henderson goed ken, dan zal mijnheer Henry in de eerste maanden wel niet in staat zijn het stuur van een auto vast te houden!

— Maar zij kunnen je bedweldmd hebben, voor wij tusschenbeide kunnen komen! zeide Charly verschrikt.

— Daarvoor bestaat niet het minste gevaar! Ik weet wel een middeltje om hun chloroform,

of wat het anders wezen mag, onschadelijk te maken! Ik zal jullie echter in ieder geval moeten verzoeken goed uit te kijken en snel te handelen! Kan ik het alleen af, des te beter! En maak nu maar gauw dat je weg komt — ik moet de groc van mijnheer Fontenelle klaar maken!

En Raffles verdween, wel wetend, dat Charly Brand den volgenden avond zooals men dat noemt: als een bulhond voor de deur zou liggen.

Raffles zag dien avond Suze nog slechts eenige malen en had dan telkens eenige moeite, zich te vrijwaren tegen de teederheden van de gewaande kamenier. Henry echter zag hij volstrekt niet meer, want de chauffeur had eerst zijn meesteres van de soirée, vervolgens den heer Fontenelle van zijn club moeten halen.

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Cigaretten J. v. K.

Hoofdstuk VII.

De overval.

Den volgenden dag stelde madame Fontenelle Raffles een paar malen de vraag hoe het stond met de juweelen oorhangers en telkenmale verzekerde Raffles diplomatiek en overigens volkomen naar waarheid, dat de zaken voortreffelijk gingen.

En van zijn standpunt had hij hierin ongetwijfeld volkomen gelijk.

Hij had eenige informaties ingewonnen betreffende de soirée, welke den volgenden avond ten huize van den voormaligen groentenwinkel-
lier zou plaats hebben en het was uitgemaakt, dat de ijdele madame Fontenelle bij die gelegenheid zich zou opsieren met den geheelen inhoud van haar juweelenkistje, dat nog altijd veilig bewaard was in de brandkast van den heer des huizes.

Een paar malen ook was Raffles Suze nageslopen en had haar kunnen gadeslaan, terwijl zij bezig was met haar dunne, fijne vingers te draaien aan het cijferslot van de brandkast.

Klaarblijkelijk had het meisje uiterst gevoelige

vingertoppen en was zij er na eindeloos geduld in geslaagd de geheele cijfercombinatie, alleen door haar tastgevoel geleid, te ontdekken.

Nog slechts een paar dagen — en het getal zou voor haar geen geheim meer hebben.

Wanneer Henry dan den sleutel kon machtig worden, zou het volstrekt geen moeite meer zijn, de zware kast te openen.

Er was dus in dit geval inderdaad: *periculum in mora*. Raffles begreep dat hij spoedig zou moeten handelen, wilde hij zich de vruchten van al zijn moeiten niet zien ontgaan op het laatste oogenblik.

Hij speelde intusschen zijn rol uitmuntend en Suze scheen er geen oogenblik aan te twifelen, of het beraamde plan zou volkomen slagen.

De geschiedenis heeft er naderhand niet van kunnen gewagen, of het haar in den grond van haar hart niet erg speet, den knappen detective in het verderf te moeten storten — maar hoe dit ook zij — zij wist maar al te goed, dat zij zich niet zou kunnen verzetten tegen de bevelen

van Henry, die onder de leden van de bende bekend stond, dat hij ieder verzet tegen zijn instructies zwaar strafte.

Ook zij verried geen oogenblik, wat er in haar omging en ondanks zichzelf moest Raffles haar tooneelspelerstalenten bewonderen.

De avond brak aan, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Suze had onmiddellijk na het diner het huis verlaten, na met Raffles de afspraak te hebben gemaakt, dat hij haar om tien uur zou komen afhalen in een klein wijnhuis, op den hoek van een zijstraat.

Raffles zorgde er wel voor op tijd te zijn.

Hij had met opzet een licht grijs costuum aangetrokken, opdat Charly hem des te gemakkelijker zou kunnen volgen, maar tegen den zin van Suze, die maar al te wel begreep, dat zulk een licht gekleurd heercostuum wel wat al te zeer in het oog liep en de aandacht der politieagenten zou kunnen trekken.

Juist op het afgesproken uur trad Raffles het wijnhuis binnen en hij vond daar zijn Dulcinea, die zich onder bescherming van den waard in eigen persoon had gesteld.

En gearmd verlieten de twee het wijnhuis en richtten hun schreden naar de Seinekade.

— Waar gaan wij heen? vroeg Raffles glimlachend.

Suze hield zich of zij even nadacht en antwoordde toen vroolijk:

— Ik houd niet erg van de drukte in de stad, wij moesten met een bootje naar Grenelle gaan en daar ergens thee drinken. Ik ken er muziekzalen waar gedanst wordt. Ik hoop toch dat je danst?

— Als een kakkerlak, juffrouw Suze! antwoordde Raffles opgewekt. Ik dans alle Mexicaansche, Argentijnsche, Indiaansche, Spaansche en Afrikaansche dansen, de bruidsdansen der Basoeto's, de begrafenisdansen van de Platvoet-Indianen, de krijgsdansen van de Hottentotten, kortom, alle moderne salondansen.

Suze klapte vroolijk in haar handen en zeide:

— Dat treft bijzonder, want ik ben verzet op dansen.

Het tweetal daalde dus af naar een van die drijvende steigers, zooals men ze om de paar honderd meter langs beide oevers van de Seine geschaard vindt en waar de kleine, sierlijke stoombootjes aanleggen, welke de Parijzenaars

„vliegen” noemen en die hen voor slechts vijftien centimes van het eene einde van Parijs naar het andere brengen. Er was plaats in overvloed.

Het ranke bootje stak van wal en aanstonds drukte Suze zich tegen haar begeleider aan, alsof zij bescherming bij hem zocht.

Zij wist vroolijk en geestig te babbelen en onder andere omstandigheden zou Raffles zich misschien vermaakt hebben met haar gekeuvel.

Zij bleek reeds zeer veel te hebben gezien en wist op grappige wijze verschillende van haar meesteressen te parodiëren.

Wat madame Fontenelle betreft, Suze liet geen stuk van haar heel, zooals de volksmond zegt en kritiseerde haar meedoogenloos.

Na een tocht van een uur ongeveer verliet het tweetal het bootje, dat herhaaldelijk had aangelegd.

En Raffles had zeer goed gezien, dat op een van die steigers Charly en Henderson aan boord waren gekomen, die het kleine vaartuig juist even gemist hadden, maar toen waarschijnlijk snel in een auto waren gesprongen ten einde het bij een volgende plaats voor te zijn.

De twee mannen hielden zich op een veiligen afstand en namen plaats op zoodanige wijze dat de stuurmansbrug tusschen hen en Raffles in was.

Men was nu in Grenelle en duidelijk sprong het verschil met het drukke Parijs der Boulevards in het oog.

Hier geen helder verlichte winkels en café's, hier geen schitterende lichtreclames, geen overdaad van straatverlichting.

Integendeel, er waren genoeg donkere lanen en verlaten breede straten, om er met groot succes een aanranding te kunnen ondernemen.

Suze had Raffles weder onder den arm genomen en voerde hem in de richting van de Rue Couchy.

Het is een breede straat, schaars verlicht en waar reeds om negen uur in den avond een dorpsche stilte heerscht.

— Waar is het danshuis in kwestie? vroeg Raffles na eenigen tijd.

— In de Rue Vignon, niet ver van het kerkhof.

— De plaats is niet slecht gekozen! meende Raffles. Velen echter zullen die nabuurschap een weinig misplaatst vinden.

Zij liepen verder en kwamen slechts weinig voorbijgangers tegen.

De Rue Vignon is een zijstraat van de Rue

Couchy, die echter aan den anderen kant van laatstgenoemde straat zich niet voort zet.

Er wordt aldus een doodlopende straat gevormd, een soort plein, waar het altijd zeer stil was.

Zijn instinct waarschuwde Raffles, dat hij op zijn hoede moest zijn, daar de plek hier zeer gunstig scheen te zijn voor den beraamden overval.

De winkels waren allen gesloten en slechts heel in de verte viel een breede lichtbundel over de straat, daar straalde de voorgevel van een groote bioscoop.

En zijn voor gevoel scheen hem niet te hebben bedrogen.

Want nauwelijks waren zijn metgezellen en hij den hoek van de Rue Vignon omgeslagen, of uit een koetspoort traden onverhoeds vier mannen te voorschijn, den rand van hun vilthoeden diep in de oogen gedrukt.

Vlak bij, op nauwelijks twee meter afstand, stond een groote auto stil, waarvan de motor zachtjes bromde en een der portieren openstond.

Achter het stuurwiel zat een vijfde man.

Dit alles zag Raffles in een oogopslag.

Suze had een lichten kreet van schrik geslaakt, die zeer natuurlijk klonk en knelde den rechterarm van Raffles zoo stijf mogelijk tegen haar lichaam aan, als gehoor gevend aan haar behoefte aan steun — maar inderdaad om het slachtoffer te beletten van dien arm gebruik te maken.

Maar dat was voor een goed bokser als Raffles al het minste van alle bezwaren.

Hij uitte een eigenaardigen, doordringenden kreet, die ver moest worden gehoord en tegelijkertijd trof zijn linkervuist met de kracht van een moker een der aanranders, die het dichtst bij hem stond, tegen de punt van de kin.

Het was een meesterlijke stoot, die ook een krachtiger man zou hebben geveld. De getroffen wankelde even en zakte in elkaar.

En voor de anderen nog wel goed en wel wisten wat er gebeurde, was een reusachtige gedaante als een bom temidden van hen gevallen.

Het was Henderson, die, gevolgd door Charly Brand, was komen toesnellen.

Voor iemand die den reus goed kende, kon de uitslag van het gevecht thans niet meer twijfelachtig zijn.

Hij nam den man, die gereed stond met een met chloroform gedrenkten doek op Raffles toe te treden, om het middel, hief hem als een kind

van den grond en een oogenblik later was de rol van dezen aanvaller uitgespeeld.

Kreunend en met een gekneusd lichaam bleef hij tegen den muur van een der huizen liggen.

In minder dan geen tijd waren er dus twee aanvallers buiten gevecht gesteld, maar Henry, die een der vier aanranders was geweest, uitte een gesmoorden vloek en trok met een grimmig gelaat een kort mes uit den zak, waarvan het breede lemmet in het licht van een lantaarn schitterde.

Maar Henderson schonk hem geen gelegenheid zich van het wapen te bedienen.

Hij greep Henry onzacht beet, schudde hem als een uit het water gehaalden hond heen en weer en trof hem toen met zijn verschrikkelijke vuist midden in het gelaat.

Met een doffen kreet viel Henry achterover, buitelde een paar malen over den kop als een haas, die wordt aangeschoten en bleef toen stil liggen.

Charly had intusschen reeds met den vierden man afgerekend, dien hij op een prachtigen stomp onthaalde, welke den man eenige meters verder met de steenen deed kennis maken en in minder tijd dan noodig was om dit alles te beschrijven, was dit pleit beslecht.

De man achter het stuurwiel scheen de meening te zijn toegedaan, dat voorzichtigheid hét beste deel van den moed is, want niet zoodra had hij gezien, dat de veldslag als verloren kon worden beschouwd, of hij haalde den gangwissel over en reed weg, of de duivel hem op de hielen zat, zijn makkers overlatende aan een lot, dat niet langer twijfelachtig kon zijn.

Wat Suze betreft, een paar malen had zij getracht, zich los te rukken, toen zij tot het inzicht kwam, dat de zaak eenigszins anders verliep dan zij zich had voorgesteld, maar Raffles hield haar stevig vast.

Zij blies als een kat en het had er veel van, alsof zij aanstonds ook zou gaan krabben, maar Raffles gaf haar geen kans en bleef haar stevig vasthouden.

Toen de vijand verslagen was, draaide hij het meisje, door haar boven de ellebogen aan de armen vast te grijpen, naar zich toe, en zeide op den vriendelijksten toon van de wereld:

— Het spijt me, mademoiselle Suze, dat ik u getuige heb doen zijn van deze smadelijke nederlaag, maar het ging niet anders. Intusschen —

gedane zaken nemen geen kèer en gij zult wel tot het inzicht zijn gekomen, dat deze zet voor u verloren is.

Ik geloof dat het overbodig is, maar voor alle zekerheid wil ik u wel zeggen dat ik niet zal gedoogen, dat mijnheer Henry in het huis in de Rue Madras verschijnt.

Op dat oogenblik trad Charly op hem toe en duisterde hem in de geheime taal, welke de beide mannen en Henderson alleen verstonden:

— Bedenk dat je een detective bent! Je kunt haar niet laten gaan, als je geen achterdocht wilt verwekken.

Raffles stond nog besluiteloos, toen de komst van eenige politieagenten, die het gerucht van het gevecht hadden vernomen, iedere verdere moeilijkheid bespaarde.

Het waren drie mannen, die verbaasd neerkeken op de vier roerlooze gedaanten, die daar als dood op het trottoir verspreid lagen, maar Raffles gaf in korte woorden de noodige ophelderingen.

Maar een van de agenten, die Suze eens nauwkeurig had opgenomen, riep eensklaps uit:

— Maar voor den drommel — dat is Olga Balinew — de Russin, die wij al zoo lang zoeken!

Hij wendde zich tot Raffles en zeide:

— Daarvoor zijn wij u dank verplicht, mijnheer! Een zeer gevaarlijk creatuur, waarnaar de politie te Londen en te Boekarest reeds geruimen tijd zoekt. Haar signalement is overal bekend gemaakt, maar wie zou haar nu ook gezocht hebben in het huis van mijnheer Fontenelle.

De andere agenten hadden de mannen, die ter aarde lagen, reeds eens nauwkeurig bekeken en het bleek, dat twee hunner oude bekenden van de justitie waren, die nog een appeltje met hen te schillen had. Wat Henry betreft — hij was den agenten vreemd, maar ook hij werd in verzekerde bewaring genomen.

Het duurde eenigen tijd, alvorens er een ziekenauto van de politie ter plaatse was en daarin werden de vier mannen opgesloten.

Het voertuig reed snel weg en Suze, stevig vastgehouden door twee ter assistentie ontboden ordebevaarders, keek den wagen na en zag toen Raffles aan, met oogen, die niet langer logen maar die brandden van haat en woede.

Raffles verloor echter geen oogenblik hoffelijke kalmte en zeide met een buiging:

— Wij zullen thans wel afscheid moeten ne-

men en voor geruimen tijd, mademoiselle Suze. Het spijt mij waarlijk — de kennismaking was zeer aangenaam. Misschien zal dit avontuur u een les zijn, niet al te spoedig met vreemdelingen plaats te nemen op een bank in een verlaten hoekje van een tuin.

De zoogenaamde kamenier had Raffles een blik vol haat toegeworpen, maar daarna had zij zich rustig laten wegvoeren, wel begrijpend dat tegenstand niet zou baten.

Maar voor zij heengingen, vroeg een der agenten aan Raffles, die zijn tamelijk gehavende kleeding recht trok:

— Wij zullen er toch zeker op kunnen rekenen, mijnheer, dat gij in deze zaak getuigt?

— Getuigen zal ik — ik weet nog alleen niet juist, welken vorm mijn getuigenis zal aannemen! antwoordde Raffles bedaard.

De politiebeambte keek hem even vragend aan, blijkbaar niet begrijpend, wat deze geheimzinnige woorden te beteekenen hadden en toen verwijderde hij zich schouderophalend, versterkt in de overtuiging „dat die Engelschen altijd iets bijzonders hadden”.

Intusschen was Raffles wel genoodzaakt, wilde hij geen achterdocht verwekken op een zeer ongunstig tijdstip, zich naar den dichtst bijzijnden politiepost te begeven en daar verslag van het gebeurde te doen.

Er bleef hem trouwens weinig anders over, want hij zag wel in, dat, of Henry en Suze Chaunard al of niet bekenden, zijn aanwezigheid als vermomd detective in het huis van de Fontenelles toch reeds den volgenden dag bekend zou zijn.

Want madame Fontenelle zou zich natuurlijk haasten, de zaak aan de groote klok te hangen en zelfs met eenigen trots zou zij er van gewagen, dat het aan de schranderheid van haar specialen detective, om zoo te zeggen haar lijf-detective, gelukt was, twee gevaarlijke schelmen zoo spoedig te ontmaskeren.

En zoo deed hij het geheele verhaal nogmaals, maar omdat hij met lieden te doen had, die over heel wat meer verstand beschikten dan madame Fontenelle, zoo kon hij zich thans tot enkele woorden bepalen en voerde eenvoudig aan, dat hij de zaak ter hand had genomen, omdat zij hem als criminalist belang inboezemde.

Hij vertoonde zijn prachtig nagemaakte legitimatiebewijzen, zijn papieren en zijn penning,

hij deelde mede hoe hij den beraamden aanslag ontdekt had, hij gaf een verslag van de aanranding en daarmede was de zaak afgehandeld.

Henderson echter werd er zorgvuldig buitengehouden en Raffles deed het voorkomen, alsof hij hem in het geheel niet kende en de reus daar maar toevallig ter plaatse was geweest en zich gehaast had, de aangevallenen, die in de minderheid waren, de behulpzame hand te bieden.

En daarmede kon Raffles heengaan, zeer tevreden over den loop, dien de zaken namen.

Want een paar gevaarlijke mededingers waren thans op even afdoende als snelle wijze ter zijde

geschoven en als het ware tijdelijk aan de circulatie onttrokken.

De weg was vrij — en Raffles besloot hem tot het einde af te gaan.

Hij had tijd in overvloed gehad, zich van de geldelijke omstandigheden van Fontenelle op de hoogte te stellen en het was hem gebleken dat de gewezen groentenwinkelier zeer rijk was en het goede denkbeeld had gehad, het leeuwendeel van zijn rijkdommen te beleggen in zeer secure Amerikaansche Maatschappijen — waarschijnlijk vanwege den hoogen stand van den Dollar.

Hoofdstuk VIII.

Een soirée, die in het water viel.

Het spreekt vanzelf, dat alle bladen reeds den volgenden morgen grootere of kleinere berichten publiceerden over de aanranding van den vorigen avond.

De diefstal van de juweelen oorhangers werd weder opgehangen en de meeste bladen gaven als hun overtuiging te kennen, dat niemand anders dan de Engelsche chauffeur de dief kon zijn geweest.

Reeds was een beambte van Scotland Yard naar Parijs onderweg, teneinde den arrestant te identificeeren.

Henry Clifton echter bleef aangaande de gestolen oorhangers een hardnekkig stilzwijgen in acht nemen en ontkende iets met den diefstal te maken te hebben.

En daar Raffles zelf dienaangaande natuurlijk wel zoo verstandig was geweest, met geen enkel woord over de ontdekking van de kostbare steenen te reppen, zoo bleef deze zaak nog altijd onopgehelderd.

Wel was het echter duidelijk, dat Clifton en zijn minnares, Suze Chaunard, den detective hadden doorzien en het plan hadden beraamd hem onschadelijk te maken, opdat hij hen niet op de vingers zou kunnen zien, wanneer zij hun grooten slag sloegen — den roof van de kostbare juweelen uit de brandkast.

Natuurlijk had Raffles rekening moeten houden met de kans, dat de gewaande kamenier door de mand was gevallen en bekend had, dat de

juweelen in het koperen geluksgodje voor op den tourwagen waren verborgen.

In dat geval echter zou hij verklaren, op de hoogte te zijn geweest van dit feit en het alleen verzwegen te hebben, in de stellige verwachting dat hij op die wijze de dieven in een val zou kunnen lokken, daar zij natuurlijk niet zouden nalaten om weder in het bezit van de kostbare sieraden te komen.

Wat de medeplichtigen van Clifton betreft, die aan den overval hadden deelgenomen — ook zij bleven zwijgen en het is ook nooit opgehelderd, of zij op de hoogte waren van den roof van de oorhangers.

Wel werd het later bewezen, dat zij met de plannen tot den diefstal van de kostbare juweelen uit de brandkast op de hoogte waren geweest.

Raffles was onmiddellijk na den aanslag weder naar het huis in de Rue Madras teruggekeerd en had daar dadelijk verslag uitgebracht van zijn wedervaren, waarbij hij natuurlijk zorgvuldig alles verzweg omtrent de oorhangers.

Mevrouw Fontenelle had al aanstalten gemaakt om in zwijm te vallen, maar zij had het bij het voornemen gelaten en alleen den gewaanden detective uitbundig bedankt, die haar echter in de rede was gevallen en haar koeltjes had toegevoegd, dat er geen aanleiding was den dag te prijzen voor den avond.

En nu was de dag aangebroken, waarop des avonds de soirée zou plaats hebben.

Madame Fontenelle was vrij zenuwachtig en als de uitnodigingen niet reeds lang verzonden waren, zou zij waarschijnlijk de soiree hebben uitgesteld.

Zij was zonder kamenier en reeds om tien uur in den morgen zette zij haar klaagliederen in en riep den hemel tot getuige, dat zij zich dien avond onmogelijk aan haar gasten zou kunnen vertoonen.

Het was waar — Suze Chaunard bleek een dievegge te zijn geweest, een gevaarlijk schepsel — maar zij was onovertrefbaar in het kappen en niemand wist met zulk een vlugheid een japon dicht te maken en haar sierlijk te doen neervallen.

Om zelve haar kapsel in orde te maken — daaraan dacht mevrouw natuurlijk geen oogenblik.

Maar ook deze moeilijkheid wist de Engelse detective op te lossen.

Hij ging telefoneeren en reeds een half uur later keerde hij glimlachend terug met de blijde mededeeling, dat een uitmuntende kamenier voor dien dag haar hulp aan mevrouw Fontenelle zou bieden.

Het meisje was echter pas na het diner beschikbaar, maar zou zich zooveel mogelijk haasten.

Aldus werd er een zware steen gewenteld van het hart van de beklagenswaardige millionairsvrouw.

Mijnheer Fontenelle intusschen liep brommend door het heele huis en overtuigde zich wel driemaal, dat de juweelen nog altijd in het kistje en veilig in zijn brandkast zaten, want hij was zeer ongerust geworden, nu hij bedrogen was door een chauffeur, in wien hij groot vertrouwen meende te kunnen stellen.

Ook hield hij volstrekt niet van soirée's, vooral niet als zij door zijn vrouw werden gegeven.

Hij verveelde er zich meestal vreeselijk en voelde zich allesbehalve op zijn gemak in zijn zwarte rok, terwijl hij niet eens een pijp of sigaar mocht rooken — het zwaarste verbod, waaronder hij sedert zijn plotselinge verheffing tot millionair gebukt was gegaan.

Intusschen hadden de kok en de keukenmeid, geholpen door twee assistenten, reeds vroeg in den middag de handen vol met het toebereiden van het souper, hetwelk op de soirée zou volgen en waarna men nog zou dansen. Ook waren er vier bedienden in dienst genomen, maar Raffles had, om begrijpelijke redenen, zeer nauwkeurig toegezien, dat deze lieden inderdaad volkomen

betrouwbaar waren — hij had namelijk ervaring op dit punt!

Reeds herhaalde malen was het voorgekomen, dat een goed opgezette onderneming schipbreuk leed, doordat een sluwe hulpbediende, voorzien van schitterende getuigschriften, hem was voor geweest.

De vloer van de danszaal was spiegelglad, de wijnflesschen stonden gereed, de zilveren schalen voor het gebak wachtten op hun lading en in de kleine buffetzaal, naast de danszaal gelegen, stonden reeds de tafels gereed, waaraan gesoupeerd zou worden.

Er was voor zeer veel geld een Hongaarsch strikje geëngageerd en om zes uur dineerde mevrouw reeds, tamelijk moe, maar tevreden dat alles nog geschikt was.

Want zoeven was de kamenier verschenen, een stil, bedeesd meisje, met rossig haar en zacht blauwe oogen, maar dat uitstekend geschikt was voor haar werk, zooals spoedig bleek. Om negen uur zouden de eerste gasten wel verschijnen en mevrouw Fontenelle moest zich nog kleeden.

Vlak na het diner liet Raffles mevrouw versoeken hem eenige oogenblikken gehoor te schenken.

De bedienden hadden namelijk allen in de bladen het verslag van de aanranding gelezen en waren dus nu op de hoogte van de identiteit van hun gewaanden collega.

— Mevrouw! begon Raffles, eigenlijk gezegd bestaat het motief niet langer, waarom ik hier mijn intrek nam en alles welbeschouwd, had ik reeds vanmorgen kunnen vertrekken. Het is voor mij aan geen twijfel onderhevig, of die Henry Clifton is de dief van uw juweelen oorhangers, zooals later wel zal worden uitgemaakt en mijn verblijf in dit huis zou dus geen reden van bestaan meer hebben! Maar — gij zult vanavond de juweelen dragen, nietwaar?

— Dat ben ik stellig van plan, mijnheer!

— Weet gij dat het een gevaarlijke onderneming is?

— Dat weet ik — en als ik het niet wist, dan zou de politie het mij wel aan het verstand hebben gebracht!

— Hoezoo, madame, als ik vragen mag? vroeg Raffles verbaasd.

— Omdat, terwijl wij aan tafel zaten, de commissaris van politie van onze wijk, zich heeft laten aandienen en mij beloofd heeft, vier van

zijn beste rechercheurs te zenden, om een oogje in het zeil te houden.

Raffles beet zich op de lippen.

Dat was een omstandigheid waarop hij in het geheel niet gerekend had!

Maar spoedig herwon hij zijn koelbloedigheid en er klonk zelfs bevrediging in zijn stem, toen hij zeide:

— Dat is een voortreffelijke maatregel, madame! Eigenlijk had ik iets dergelijks willen aanraden. Dan zijn uw juweelen natuurlijk zoo veilig alsof zij in de kelders van de Fransche Bank waren! Wanneer komen die heeren?

— Ongeveer om negen uur, met de eerste gasten!

Een flauw glimlachje speelde om de lippen van den Gentleman-Dief.

Dan was er ook nog niets verloren, zoo meende hij.

— Dan is alles uitstekend geregeld, madame, maar ik zelf, ik zelf, hoort gij? zou de juweelen naar uw boudoir overbrengen. Mijnheer Fontenelle zou mij desnoods kunnen vergezellen, dan zijn wij volkomen zeker dat zij daar veilig belanden. Daarom juist ben ik hier gebleven. Het heeft echter geen doel, u nog langer met mijn aanwezigheid lastig te vallen, nu ik op zoo voortreffelijke wijze zal worden vervangen door Parijsche collega's! Gij kunt er echter van verzekerd zijn, dat ik mijn bemoeiingen niet zal opgeven, om uw oorhangers in handen te krijgen! Ik ben zeer vasthoudend en zonder ijdelheid geloof ik wel te mogen zeggen, dat het zoogoed is, alsof ik ze al heb!

— Maar uw honorarium? vroeg madame Fontenelle op onzekereren toon.

— Dat vinden wij later wel, madame! Ik ben zeker, dat ik volkomen tevreden zal zijn! Maak u daaromtrent niet ongerust. Maar nu wil ik u niet langer ophouden, het zal tijd voor u worden om u te gaan kleeden, naar ik meen!

Het was reeds inderdaad over half acht, toen mevrouw Fontenelle naar haar boudoir toog, waar de kamenier haar reeds wachtte.

Het toilet van Madame lag reeds gereed op de sofa en het kleeden begon.

Marianne, de kamenier, sprak niet veel, maar zij verstond haar werk uitstekend.

Zij was vlug en handig en zij wist van het dunne, korte haar van mevrouw Fontenelle met behulp van slechts enkele toegiftjes, door een

voortreffelijk haarkunstenaar geleverd, het prachtigste kapsel te maken, dat men zich kan denken.

Het begon langzaam te schemeren, toen mevrouw Fontenelle het fraaie costuum van gele zijde aantrok, sterk gedecolletteerd en versierd met kostbare zwarte kant.

Het was bijna kwart voor negen, toen zij gereed was en zich met een tevreden gelaat voor den grooten spiegel heen en weer bewoog, waarin zij zich ten voete uit kon bewonderen.

Langzaam bewoog zij het machtige lichaam voor en achteruit, links en rechts, draaide op haar hakken rond, trachtte zich van achteren te bezien, hetgeen een volslagen onmogelijkheid bleek, alvorens de kamenier met een tweeden spiegel ter hulp schoot en zeide toen met een zucht van verlichting:

— Het ziet er goed uit, nietwaar mijn kind?

— Schitterend, madame! Als madame het mij permitteert, zou ik willen zeggen, dat zij een ware Juno is!

— Een Juno, wat is dat voor een ding? vroeg mevrouw Fontenelle, een weinig achterdochtig.

— Juno was de echtgenoot van Jupiter, met mevrouws welnemen! antwoordde de kamenier bescheiden.

— En leek die op mij?

— Zooals ik de eer had op te merken, madame!

— Ik ken haar in het geheel niet en den naam van haar man heb ik ook nooit gehoord! Wat doet hij?

— Hij is reeds lang overleden, madame! De oude Romeinen beschouwden hem als hun oppergod.

Madame Fontenelle bromde iets onverstaanbaars en hield zich druk bezig met het verschikken van een kleinen ruiker op haar geweldigen boezem.

Toen zeide zij tamelijk kortaf:

— Bel nu even en zeg aan Joseph, dat hij naar mijnheer gaat, om te zeggen dat ik gereed ben!

De kamenier drukte op een schelknop en even daarna verscheen Joseph in de opening van de deur.

— Mijnheer Joseph, wees zoo goed, aan mijnheer Fontenelle te gaan zeggen, dat madame gereed is! zeide de kamenier.

Joseph verwijderde zich, om de boodschap te gaan overbrengen. Hij liep door de gang, klopte op de deur van de werkkamer en trad binnen.

Daar zat de heer des huizes reeds in de rok gestoken, maar oogenschijnlijk in een tamelijk slecht humeur.

Hij rookte een geweldig groote sigaar en maakte zijn nagels schoon, blijkbaar omdat hij op dit oogenblik niets anders te doen had.

— Mevrouw is gereed, mijnheer! kondigde Joseph aan.

— Het is goed — ik kom! bromde mijnheer Fontenelle.

Hij stond op en zeide, terwijl hij naar de brandkast liep;

— Vraag nu of mijnheer Jumper hier komt! Joseph vertrok en Fontenelle bleef alleen.

Na eenige minuten werd hij ongeduldig, drukte op den knop van de electriche schel naast de deur en begon kwaad heen en weer te loopen.

Joseph trad weder binnen.

— Welnu — waar zit Jumper nu? Waar blijft hij? vroeg Fontenelle ongeduldig. Het is bij negenen, aanstonds zullen de gasten komen.

— Ik kan hem nergens vinden, mijnheer! antwoordde Joseph.

— Maar de afspraak was, dat hij met mij de juweelen naar het boudoir zou brengen! riep Fontenelle uit. Nu, mijn vrouw kan niet langer wachten — dan doe ik het maar alleen. Je kunt wel gaan, Joseph!

De bediende vertrok.

Fontenelle haalde zijn sleutelbos te voorschijn, trad op de brandkast toe, verschoof de schijf met de cijfers, stak den sleutel in het slot en opende de zware deur.

Hij nam een tamelijk groot ijzeren kistje van een der planken, sloot de deur weder en keerde met het kistje in de hand naar het midden van het vertrek terug.

Hij zette het kistje op de tafel, opende het en overtuigde zich dien dag voor de vierde maal, dat de juweelen nog allen aanwezig waren.

Hij liet den sleutel op het slot steken, nam het kistje onder den arm en verliet het vertrek.

De gangen waren helder verlicht, de weg was niet lang en toch was mijnheer Fontenelle aangegrepen door een zonderlinge ongerustheid.

Hij liep zoo snel hij kon en was verheugd, toen hij het boudoir van zijn vrouw had bereikt, die reeds tamelijk ongeduldig zat te wachten.

— Waar blijf je, Jean? Je kon wel wat meer consideratie hebben op een avond als deze. Ik

tril van zenuwen — en nu laat je mij nog wachten ook!

— Stil maar, stil maar! zeide Fontenelle sussend. Hier ben ik al! Doe de juweelen nu maar spoedig om. Ik geloof dat ik daar al auto's hoor aankomen!

Op dat oogenblik werd er gebeld.

— Daar zijn al gasten! riep mevrouw in de hoogste mate zenuwachtig. Ga ze eens ontvangen, Jean — haast je toch wat! Zet het kistje daar maar neer.

Fontenelle plaatste het kistje op een kleine tafel en verliet haastig het vertrek.

Maar op de trap was hij bijna tegen twee heeren aangebots, die haastig naar boven kwamen.

— Wat is dat? Wat wilt gij? vroeg Fontenelle verschrikt.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Fontenelle antwoordde een der mannen. Wij zijn rechercheurs, mijn naam is Chanteloupe! Kunt gij ons aanstonds even bij Jumper brengen?

— Bij Jumper? die is er niet!

— Ik was er al bang voor! mompelde Chanteloupe.

— Wat is er dan toch? vroeg mijnheer Fontenelle zeer ongerust.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer! Een uur geleden heeft Suze Chaunard bekend, dat zij medeplichtig is geweest aan den diefstal van de juweelen oorhangers! Zij zeide dat haar minnaar ze verborgen had in een koperen geluksgodje, voorop een van uw auto's, een grooten tourwagen! En Clifton, ondervraagd zijnde, viel op zijn beurt door de mand en bevestigde dit. Wij zijn onmiddellijk hierheen gekomen en uw bediende, de maitre d'Hotel, die u niet wilde storen, bracht ons naar de garage. Wij hebben het koperen billiken losgeschoefd — en inplaats van de oorhangers vonden wij er, in vloeipapier gewikkeld, keisteenen in! Nu staat het wel vast, dat alleen Jumper kennis kan hebben gedragen van het feit, dat de juweelen daar verstopt waren, want hij heeft zelf gezegd, dat hij Suze Chaunard gehypnotiseerd heeft en zodoende achter het plan is gekomen, van hem uit den weg te ruimen!

Fontenelle wankelde en zeide op schorren toon:

— Hij zou dus een bedrieger geweest zijn? Dat wil ik niet aannemen! Maar gij hebt mij erg ongerust gemaakt, ga dadelijk met mij mede naar het boudoir van mijn vrouw. Hij had aan-

geboden mij te vergezellen, als ik haar de juweelen ging brengen, die ik altijd in mijn brandkast bewaar, maar hij was nergens te vinden!

Zonder een oogenblik te verliezen, stormden de mannen de trap op.

Zij ijlden door de gang en Fontenelle wilde de deur van het boudoir openen.

Zij bleek echter op slot te zijn.

De twee rechercheurs aarzelden niet, maar wierpen zich uit alle macht tegen het deurpaneel, terwijl Fontenelle wanhopig den naam van zijn vrouw riep, zonder echter antwoord te krijgen.

Krakend versplinterde het dunne hout van het paneel en de twee rechercheurs stormden naar binnen.

Fontenelle wilde hun voorbeeld volgen, maar zijn zwaarlijvigheid maakte het hem onmogelijk door de nauwe opening te kruipen en zoo bleef hij voor het gat staan jammeren en weeklagen, handenwringend en stampvoetend, toen hij, midden in het vertrek, zijn echtgenoot zag zitten, onbeweeglijk als een steenen beeld.

Maar het volgende oogenblik slaakte hij een schreeuw van woede.

Want zooeven had hij Marianne de kamenier in het oog gekregen.

Het meisje had juist met een vlugge beweging het ijzeren kistje dichtgeklapt, na er de juweelen te hebben ingedaan, die zij blijkbaar snel weder uit het haar en van den hals van madame Fontenelle had genomen.

Zij snelde op het raam toe, dat reeds open stond en het volgende oogenblik vloog het kistje in een grooten boog door de lucht, en verdween uit het gezicht.

De rechercheurs waren op Marianne toegesneld en wilden haar vastgrijpen.

Maar het meisje scheen over een bijzondere spierkracht te beschikken, want zij ontving een hunner met een geweldigen kaakslag, die den man tegen den grond sloeg en wierp den tweeden met zooveel kracht van zich af, dat hij om en om over den vloer rolde.

En voor hij weder op de been had kunnen zijn, was de kamenier naar het venster gesneld en had zich over den rand van het ijzeren balkon geslingerd.

Een seconde later was er niets meer van haar te zien.

Als een dolle rukte Fontenelle aan den middelsten stijl, die in de deuropening was blijven

zitten, vloekend als in den goeden ouden tijd, toen hij nog in de Centrale Markthal zijn inkoop ging doen.

De tweede rechercheur was overeind gekrabbeld en naar het venster geijld, hij keek over de leuning van het ijzeren balkon en maakte een gebaar van woede.

Hij scheen teekens te geven naar iets of iemand die zich op de straat moest bevinden, ijde toen het vertrek weer binnen en ontsloot de deur met behulp van den sleutel, die er aan de binnenzijde opstak — een manuaal, dat ook mijnheer Fontenelle had kunnen verrichten, als hij er slechts aan gedacht had.

Hij snelde naar binnen en liep op zijn vrouw toe, door den rechercheur vergezeld.

— Dood! De ellendeling heeft haar gedood, jammerde Fontenelle wanhopig.

— U behoeft niet zoo te schreeuwen, mijnheer! riep Chanteloupe ongeduldig. Mevrouw is volstrekt niet dood, zij is slechts bedwelmd! Maar zie, daar ligt een briefje op haar schoot!

Fontenelle griste het weg, scheurde het met bevende vingers open en las:

Waarde heer Fontenelle!

Had ik geen gelijk, toen ik zeide, dat men den dag niet voor den avond moet prijzen! En toch heb ik mijn best gedaan! De oorhangers zijn terecht — gij zult ze in de ooren van madame vinden! Mij zijn ze te leelijk, In de stellige overtuiging, dat ik met de opbrengst van de juweelen van madame heel wat meer nut zal kunnen stichten, dan gij het ooit zoudt kunnen doen, verblijf ik met gevoelens van sympathie en hoogachting,

John Raffles.

Fontenelle liet het stukje papier uit zijn trillende hand vallen en greep zich met het gebaar van een derderangsacteur in het spaarzame haar.

— Bedrogen! Schandelijk bedrogen! riep hij op schorren toon. Die zoogenaamde Engelsche detective is een dief geweest — een roover — een bandiet!

— Kortom — het is John Raffles geweest! vulde de politiebeambte ongeduldig den zin aan. Het dient tot niets, mijnheer Fontenelle, of wij hier blijven staan, om elkander te troosten! Wij moeten trachten, den roover in handen te krijgen! Bemoeit gij u maar met uw vrouw, of liever —

laat uw huisdokter komen — telefoneer hem maar! Chanteloupe snelde naar het raam en keek naar buiten.

Er was echter geen spoor van de dieven te bekennen.

Wel zag de politieman het touw, voorzien van een stevigen haak, waarlangs de gewaande kamenier zich had laten zakken, nadat zij het kistje met de juweelen had toegeworpen aan den medeplichtige, die beneden stond te wachten, met zijn auto.

Van dat voertuig was echter niets meer te zien en de dieven waren zeker reeds ver.

In allertijl werden de noodige instructies gegeven en naar alle richtingen werden telegrammen verzonden, met name naar de uitgangen van Parijs en de verschillende stations.

Vervolgens werd het geheele huis zorgvuldig onderzocht, terwijl twee agenten werden aangesteld, alleen om de gasten, die juist kwamen opdagen met een zoet lijntje weer weg te krijgen, daar de vrouw des huizes in de eerste uren wel niet tot bewustzijn zou komen.

Maar men vond niets bijzonders, zoo min in de kamer van den zoogenaamden detective als in die van Suze en Henry.

Wel ontdekte een vasthoudend agent na lang zoeken in een donker gedeelte van den tuin, in het struikgewas, een prachtig vervaardigde damespruik, welke herkend werd als het fraaie haar van de hulpkamenier en verder een koket wit schortje, dat eveneens aan dit meisje had toebehoord.

En nu werd het eensklaps duidelijk, dat die kamenier geen vrouw was geweest maar een man, die zijn rol voortreffelijk had gespeeld — Chanteloupe moest het met woede in zijn hart bekennen.

De nasporingen bleven den geheelen nacht voortduren, zonder tot eenig resultaat te leiden — en ten slotte moest de Parijsche politie wel toegeven, dat zij nutteloozen arbeid verrichtte, door te blijven zoeken naar een man en diens stoutmoedige medeplichtigen, die wel in de lucht scheen te zijn opgelost!

De volgende aflevering (No. 453) bevat:

DE GEMASKERDE BOKSER.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885